

Ако искате Христос във вас да бъде безсмъртен и силен, за да ви повдигне, трябва да дадете път на Любовта в душата си. Това значи да поставите Христа най-високо в душата си, да осветите името Му в сърцето си.

Някои мислят, че са близо до Христа. Близо до Христа може да бъде само малкият, т. е. онзи, който е научил изкуството да се смалява. За да бъдете като Христа и да бъдете близо до Него, трябва да се научите на безкористно служене и да мислите право. На омразата ще отговорят с Любов, на злото – с добро.

Учителя

Продължител
на списание „Житно зърно“ излизало
от 1924 до 1944 г. основано от
ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:
Георги Стойчев
Мария Кисова, г.ф.н.
г-р Светла Балтова
Татяна Йорданова
Живко Стоилов

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

e-mail:
jitnozerno@abv.bg
тел.: 032/665 080

Художествено оформление
на корицата:
Борис Стоилов

Печат:
Издателска къща „Хермес“ ЕООД
ISSN 0861 427X

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО
© БЯЛО БРАТСТВО
© Издателство „Бяло братство“

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО

От мен да замине – *Беинса Дуно* 3

ЮБИЛЕЙ

100 г от рождението на Илия Узунов 5

100 г. от рождението на Александър Георгиев 6

ШКОЛАТА

Пентаграмът – *Георги Стойчев* 9

Древната ведантискта схема слушане-мислене-прак-
тика (шравана-манана-нидидхисана), представена
в учението на Беинса Дуно – *Живко Стоилов* 11

Христос 15

Учителя за Христос 16

Срещата с Христос. Рудолф Шайнер за Второто
идване на Христос – *Хари Салман* 20

„Любов безкрай“ – за едноименната книга
на Гленда Грийн – *г-р Светла Балтова* 22

Любов безкрай – откъс от книгата 23

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

Петте образа на Рая – *Хари Салман* 26

ПАНЕВРИТМИЯ

Оценка на ефективността от заниманията
по Паневритмия върху интелектуалното функцио-
ниране ... – *Доц. г-р В. Матанова, Д. Димитрова* 29

СВЕТЪТ ОКОЛО НАС

Кампанията „Енергийна революция“
на Грийнпийс – *Николай Сиурдина* 33

За „Тайният живот на растенията“ – *Камен Желев* 36

Тайният живот на растенията –
откъс от книгата на П. Томпкинс и К. Бърд 37

ОГНИЩА НА ДУХА

Планината на Света Одилия – *г-р Св. Балтова* 39

Хирон – *Магдалина Авгарска* 43

Нараняването и волята за живот – *Лиз Гийн* 43

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

Боян Мага – *Нийлс ван Саане* 47

ФОРУМ

Учителска среща на „Карандила“ – *г-р Св. Балтова* 49

Дванадесет молитви за децата ми – *К. Стоилова* 50

ПОЕЗИЯ

Стихове от Цв. Качерилска и Ж. Николова 51

ЗДРАВЕ

Протеините – подбор *В. Денева и г-р Св. Балтова* 53

Коледно вегетарианско меню – *Виолета Денева* 55

Да отгледаме чудото

Скъпи приятели,

Ето че отново се приближаваме към прага на равностетките и надеждите – Новата година. Красив е този ритъм, който движи и реди делата и мечтите ни. Година след година, във времето на най-малко дневна светлина ние правим най-голямото усилие: да довършим започнатото, да премислим погрешките, да прескочим неуспехите, да преглътнем горчивините, да простим – и да продължим.

Откъде ли тази енергия, година след година?...

Всъщност как отброяваме годините?

Чрез едно чудо – чудото на Раждането. Раждането на деня, на Слънцето, на светлината. И не само времето измерваме чрез чудо, а и живота си – той започва и завършва с чудо. Не можем без чудесата – непонятното, необяснимото, неувимото храни душата ни, както плодът храни тялото ни. Но и чудесата имат нужда от нас, за да се случат. Те се подхранват от порива ни към неznайното, от обичта в сърцата, от устрема и силата на духа, от вярата и упованието, от благодарността и жертвата.

В Рождественската нощ на 1943 г. Егзюпери записва в бележника си: „Благодарност, която светът отправя за раждането на едно малко дете – колко е поразително! След 2000 години! Човешкият род е осъзнавал, че е длъжен да отгледа чудото, както дървото отглежда своите плодове; и ето – той целият се е събрал около чудото – каква поезия има в това!“

Да отглеждаме чудото – това значи безкрайно внимателно да се вглеждаме в живота и в делата си, за да не накърним малкото и нежно същество, което расте у всекиго и се нарича Любов. То ни прави живи, то ни събира и радва. То дава смисъл на живота ни.

Да отгледаме това чудо!

ОТ МЕН ДА ЗАМИНЕ

Учителя

И рече Петър: „Ти си Христос,
Син на Бога живаго.“
/Евангелие от Матей, 16:16/

Кой е Христос?

Две хиляди години как се разисква този въпрос.

Да твърдим, че баща ни е богат, да се хвалим с баща си – и да вършим волята му, са две различни неща. Ако осиромашее бащата, ще вярваме ли в него? Ако баща ти си изгуби имането, ще вярваш ли в него? В Христос вярваш, защото очакваш от Него да ти даде сто хиляди. Във всички църкви Христос не е разбран. Ако Го бяха разбрали, щяха да приложат Неговото учение. Оня Христос, който дава живот, Той е друго нещо.

Вярата подразбира връзка, съединение с Бога – да имаш контакт с живото слънце. „Ти си Христос, Син на Бога живаго.“ Христос отговаря: „Това човек не ти го е открил, а Бог Отец.“ Онзи, който може да открива кой е Христос – това не може да бъде плът и кръв. Момата като срещне любимия, си казва: „Той е!“ Не са майката и бащата, които са ѝ открили.

Какво нещо е Христос? Той е една топлина за развитието на човешката душа. За да се развива душата, трябва да има светлина и топлина. Христос е носител на Любовта и Мъдростта. Мъдростта е светлина, знание. Любовта е отражение на топлината. Щом имаме тия два принципа, ние сме във връзка с Христос и ще Го разберем. Само тогава ще сме свободни.

Сега казваме, че сме християни. Що е християнин? Свещеникът казва: „Да отидем в църква, да запалим свещи, да кадим тамян“ и пр. Да сме християни значи да имаме знания. Да имаме знания значи да вървим по стъпките на Христа. Например милосърдие е да пожертваш целия си живот за Христа, а не да раздадеш имота си на хората и те помежду си да го изпият и изядат. Милостта е да дадеш имота си като семе за плод и да го оплозотворят. Сега в Европа всички са христия-

ни, а един малък въпрос не могат да изгледят. Съвременните християни са със разгласени тонове, а всеки казва, че цигулката му е нагласена (настроена – б. р.). Някой казва: „Аз съм християнин!“ С какво си започнал? „С милосърдието! Но нещо не върви... С друга добродетел, но също не върви.“ Християнинът трябва да започне със закона за самопожертвуването. Християнството не е за светски деца галени, които искат да ядат и пият, но е за големи деца, които искат да работят за Баща си. Самопожертвуване значи да повдигнеш живота си. Христос казва: „Който изгуби живота си за Мене, ще го намери, и който го запазва, ще го изгуби.“

Имате жито в хамбара си и друго, посято на нивата. От кое се ползвате? От това, което е посято. Законът за самопожертване не подразбира да загубим душата си, а да почерпим сила. Жертва е да заколиш едно агне, а самопожертване е да дадеш всичко от себе си или най-малко – да направиш услуга. Росните капки не се ли самопожертвуват? Те падат като дъжд, роса. Човек я използва и нейните сили влизат в него. Пътят за Царството Божие е отдолу нагоре. Корените на Христа са долу и Той казва: „Който не слеза при моите корени, няма дял с Мене.“ Сега хората се отказват от болни, сиромаси и пр., а това значи, че бягат от Христа. И затова са страданията на човешките, защото не си помагат. Не говоря само за физически болните и страдащите. Всеки трябва да се качи като разбойника на кръста, а това са страданията, мъките, неволите в света. Христос каза на разбойника: „Днес ще бъдеш с мен в Царството Божие“, а това значи: ще бъдеш вече в Мене – това е „Царството Божие“.

Това, което в тоя свят ще извършим, то е за нашето повдигане. Не трябва да имаме никакви сенки над главата си – Христос ни учи да живеем на светлина, т. е. с Божията Мъдрост и Любов.

Няма по-добро учение от това да дадем един плод. Това е плод от Дървото на живота, и той е плод на изцеление.

Христос не е отвлечено същество. Той е същество, което влиза с всякого във връзка и всеки човек ще влезе с Него във връзка с ума и сърцето си. Казва Христос: Ще живея във вас и още тия – Любовта и Мъдростта – ще живеят във вас, и ще се изяви Истината. Тя е изявената Божествена Любов. Тя е плодът, който носи съвременният живот.

Та всички вие трябва да дойдете в съприкосновение с Христа. Сега се печете на огъня, а ще дойде ден – става ви студено. Хората трябва да бъдат във връзка с вечната светлина, с вечното слънце, а то е онова, което има да дойде в света. Да познаем Христа значи да изучаваме, да се запознаем с Неговото учение; а то е – да сме свободни. Един Христос не може да се подчинява на друг, освен на Бога.

Но щели сме да умрем! Всеки човек е умрял от глад. Също и баща ти, и майка ти – все от глад умират. Докато хората не възприемат учението Христово, не ще ликвидират със смъртта. Трябва да ликвидирате със смъртта и тогава ще бъдете истински господари-християни. Истинският християнин е господар на смъртта. Нему не са потребни свещи, попове, кадилници... Те са за светските хора. Истинският християнин не признава смъртта, преминал е от смъртта към живот. Старите евреи казват: „Заспа и отиде при отците си.“

„И ще ги възкреси в последния ден“, казва Писанието. Кой е последният ден? Той е денят, в който ти си станал истински християнин. „Свещи палете“ – значи: дайте на бедни и нуждаещи се.

За да си християнин, трябва да си герой.

Някои чакат да дойде Христос в света, но аз казвам, че Той Е в света. Това, което става сега в света, е под ръководството на Христа. Той ликвидира всичко. Вече е късно да се спечели нещо с измама. За в бъдеще условия да живеят ще имат само честните, справедливи хора. Лошите хора ще изчезнат както предпотопните животни. Смисълът на живота е да сме във връзка с Източника, от който сме излезли – с нашия Баща, който ни пази и винаги е в нас. Онези, които Го слушат, ще ги благослови; онези, които не Го слушат, ще ги прати на изпитание. Дал е право на хората да правят каквото искат и е запазил в Себе си правото да дава всекому заслуженото.

Новата култура е такава, каквато светът не е виждал. „Ами може ли без пари!“ На майката колко ѝ плащате? А на бащата? Ко-

гато ние почнем да живеем като майката и като бащата, светът ще се оправя.

Всички хора са недоволни. Защо? Защото Христос работи. Хората понеже чувстват, че имат болки, това е добър признак; лошо е, когато човек боледува и не чувства болката – в него Христос не работи.

Сега Христос кани клосните, хромите, слепите – те са тия, които не могат да крадат, да лъжат. Сега Господ не иска да се доказва Неговото съществуване. Да се отрича – то значи, че Той не е в нас; а вътре в нас е, когато казваме, че има Господ. Следователно за едни хора Господ е вътре в тях, а за други е вън от тях. Във всеки случай и едните, и другите са под влиянието на Господа.

Трябва да работите, за да стоите всякога във връзка с Христа. Той е в растенията, и в овоцията, и в цветята. Те говорят. На практика се доказва това: отивате под една узряла круша – обичате я, порадвате ѝ се – след десет минути ще почнат да падат круши; това показва, че и тя ви изказва обичта си. Цветята са много чувствителни към обичта. Извадете едно цвете, което сте обичали, от стаята си – то ще изсъхне. Научете децата си да не късат главите на мухите, на буболечиците, защото ако днес детето убие муха, утре това дете ще убие и човек. Всяко зло, което правим, ще се възвърне върху нас.

Оформявам моето учение така. Спазарявате една кола дърва. Всяка от спазаряващите страни казва: „От теб да замине.“ Новото учение казва: „От мен да замине.“

Когато жената казва „От мен да замине“, братът казва „От мен да замине“, сестрата казва „От мен да замине“ – тогава всички ще са разбрали, че са в свързка с Христа и са разбрали Христовото учение. Това е новото учение, с което можем да бъдем братя. В новата култура ще има правда, любов, добродетели, истина – а това е да прилагаме Христовото учение: „От мен да замине!“ Като ти откраднат хиляда лева, ще казваш: „Благодаря Ти, Господи, че от мен замина. Съжалявам, че си е направил труд да дойде до мен“...

*Беседа, държана от Учителя
на 14 юни 1920 г. в Бургас,
в дома на Д. Цанев*

100 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ИЛИЯ УЗУНОВ

Илия Узунув е роден на 5 (18 н. ст.) ноември 1905 г. в с. Беляково, Търновско. На 19 август 1919 г. минава покрай салона на читалище „Надежда“ в Търново, където са събрани много хора, и решава да влезе. Слуща сказката на Учителя и накрая си казва: „Този човек не е от обикновените хора. Трябва да е някой пророк.“ По-късно, като ученик във военно-морското училище във Варна, се запознава с идеите на Братството и става вегетарианец. През 1926 г. отново случайно попада на лекция на Учителя в салона на ул. „Оборище“ 14 в София. От 1934 г. живее на Изгрева и редовно посещава лекциите на Младежкия и Общия окултни класове, утринните слова, неделните беседи, екскурзиите и лагерите на Витоша и Рила. Има много лични разговори и опитности с Учителя. Завършва електроинженерство, работи върху много изобретения и рационализации в областта на техниката. Остава верен на идеите на Учителя до края на живота си. Завършва земния си път на 10 юли 1996 г., заобиколен от много приятели.

Учителя със своето учение идва да формира едно ново разбиране за човека. В бъдеще, когато човекът се прояви в своята истинска същина, той ще носи едно ново име. В най-съвършения човешки език това име е *брат*.

Има една формула, която включва неговото учение: за да се повдигне човек, той трябва да повдигне всичко около себе си. За да се уствършенства, той трябва да уствършенства отношенията си към хората, към животните, растенията, към всичко, което го заобикаля, т. е. – неговата среда.

Паралелно с физическата страна на средата, човек трябва да изучава и нейната духовна страна. Това е възможно чрез едно основно качество, което се развива в човешката душа – любовта. Процесът на развиване на любовта е сложен; той започва с развиване на способността на човека да оценява нещата и да благодари. Учителя казва: „Всяка сутрин започвайте деня с чувство на благодарност за всичко в живота и в природата – всичко, което Бог ви е дал!“

Човек трябва да се научи същевременно да се радва на всички обекти, които го заобикалят. По такъв начин средата храни човека не само физически, но и духовно. Защото има и духовна храна, която е необходима за човешката душа и ако човек не се грижи да доставя нужното количество радост за душата си, тя увяхва, както едно цвете, останало без вода.

Учителя ни учи да съзнаваме, че всичко в природата е живо. Така че към всичко трябва да имаме почит и уважение. Именно това отношение на почит и уважение към всичко живо е началото на нашето духовно развитие.

Защото то е свързано с един от основните закони на Живота – законът на правдата, който се състои в следното: във всеки човек, във всяко животно, във всяко растение Бог е вложил известни способности и качества, и ако ние не ги почитаме, вършим престъпление. И природата ни наказва.

Веднъж Учителя каза: „Аз искам да ви дам едно учение за задоволяване ежедневните нужди на вашия живот. Сега ще направим опит да приложим Христовото учение във всекидневния си живот.“ Когато го попитах за някои неща по този въпрос, той ми отговори така: „Ще гледаш каквото правиш, да го правиш с разположение.“ Можем да заменим думата разположение с думите радост или любов, но важното е да осъзнаем, че докато сме деятелни във физическата сфера на живота, трябва непрестанно да обръщаме погледа си и навътре, да тържим сметка за вътрешното си състояние. Той казва: „Реалност е това, което едновременно можеш да наблюдаваш вън от себе си с очите си и да го чувстваш вътре в себе си със сърцето си.“ Това са двете страни на реалността. Следователно в новото учение човек има за задача да се научи да контролира външните си действия, като регулира вътрешното си състояние и поддържа винаги своето разположение.

Но за да може да постигне това, човек трябва да мисли. Мисълта е основната духовна функция, която регулира и поддържа живота. Да мислим – това е най-хубавото, което природата ни е дала като човечи. Животът на човека е най-същественото, обаче той се

определя от неговата мисъл. За да може да подобрява, да усъвършенства живота си, човек трябва да се научи да мисли.

Има едно много важно нещо: аз, като мисля, аз излъчвам нещо, върша нещо, което другите хора могат да възприемат. Следователно тази реалност в мен става и за тях реалност. Следователно аз съм отговорен за това какво мисля.

И сега, ако питаш мене, не само да очакваме на народните представители – целият български народ трябва да измени мисълта

си, трябва да живее повече братски, човешки! Обаче това със заповед, с нареждане или със закон не става, но хората трябва да се обърнат към другата страна на живота – на братство, на любов, на почит, на уважение. И тогава те ще привлекат от тази духовна сфера на живота сили, които ще помогнат; защото всички преживявания ние черпим от тази духовна сфера, която не съзнаваме.

*Из разговори с Илия Узунов,
записани от Галина Герасимова*

100 години от рождението на Александър Георгиев

Проф. Александър Периклиев Георгиев е роден на 12.12.1905 г. в гр. Варна, в семейството на родолюбиви, будни и дълбоко свързани със славянската култура и христовата вяра българи. Баща му Перикли Георгиев като младеж успява да избяга от родния си град Струга, още поробен, и се заселва през 80-те години в свободна вече Варна. Семейството на майка му Виктория, от виден охридски род, също се преселва от Охрид в София.

Перикли и Виктория се срещат в София, оженват се и младото семейство се установява в гр. Варна, където в началото на 20. век се развива оживен духовен, културен и икономически живот. Ражда се и първородният им син Александър, а две години по-късно и дъщеря им Милка (известна в средите на Бялото братство като сестра Милка Периклиева). Перикли и Виктория полагат големи грижи да дадат на децата си най-добро възпитание и образование. Александър и Милка още от 15–16 годишна възраст проявяват жив интерес към историята и духовната култура на българския народ, към същността на човека и условията за развитие на съзнанието му. Тези им интереси ги отвеждат неизбежно към групата на

Бялото братство във Варна, която ежеседмично организира сказки, беседи и срещи. Понякога в бащиния си град Варна пристига и Учителя, установил се вече в София. В неговото слово младежите намират истинска духовна храна и отговор на стремежите и търсенията си.

Александър, въпреки естествената си склонност към музика, изкуство, литература и история, изпълнява волята на баща си: завършва висшата стопанска академия във Варна, става финансов специалист и е един от най-реномираните експерт-счетоводители. Написва множество учебници и книги по специалността си и през 50-те години става преподавател, а по-късно и професор по анализ на себестойността и по счетоводство към Икономическия институт в София и към факултета по право на Софийския университет. През целия си съзнателен живот той проявява дълбок интерес към Словото на Учителя и събира данни и материали за живота му. Неизпълнена мечта за него остава желанието му да докаже истинността на Учението, сравнено с официалната наука. Работи по текстове от беседи, където Учителя говори за феномени, които по-късно биват доказани от официалната наука. Изследването върху родословието на Учителя е малка част от материалите и бележките му във връзка с Учението. *Летописът за българските възрожденици свещ. Константин Дъновски и Атанас Георгиев-Чорбаджии* е написан в периода 1981–1985 година. Интересът на автора към живота и рода на Учителя Бенса Дуно е събуден не само от дълбокото му отношение към неговото духовно учение, но и от интереса му към историческите условия, обстоятелства, събития и личности, способствали за изграждането и опазването на народностния дух, националното съзнание и духовността на българския народ. Обстоятелството, че родната му къща във Варна е граничела с двора на храм „Св. Архангел Михаил“, където в уединение завършва земния си път (1919 г.) бащата на Учителя, свещеник Константин, също провокира интереса на автора към рода на Учителя. Образът на светия старец, изплувал често в спомените от детските му и младежки години, събужда у него желание да събере исторически сведения за живота му, посветен в служба на самоопределението и духовното пробуждане на поробения български народ.

Марта Александрова

Из книгата „За родословието на Учителя Петър Дънов. Летопис за българските възрожденци Константин Дъновски и Атанас Георгиев-Чорбаджи (под печат в Издателство „Бяло братство“)

За разговора между младия Константин и стария свещеник се казва, че последният го е съветвал да изостави идеята си за отдаване на монашество. За да придаде по-голяма тежест на отправеното му предложение за връщане във Варна, старият свещеник му връчва залог, чрез който иска да подчертае, че става дума за тържествено дадено обещание пред Бога.

„След тези думи – пише в брошурата си Константин Дъновски, – старият свещеник посегна към пазвата си и извади нещо, обвито в една бяла кърпа, с което направи кръстно знамение към мене, после го сложи на камъните пред олтара. Като разви кърпата, извади един антиминос и го целуна, като покани и мене да го целуна. После показа ми с пръсти на напечатаните букви на него, запитвайки ме дали ги познавам. Аз му рекох: „Ако е число, то е 1747.“ – „Така, вярно – рече, – именно от това число води началото си моя свят престол.“ В случая антиминосът (който е изображение на свалянето на Христа от кръста – б. р.) играе символичната роля на свети църковен престол, пред който се дава тържествено обещание с валидността на клетва.

Числото 1747 е годината на проявлението на Небето в малката солунска църквичка Лагудянци, на 20.12.1746 г.; понеже използването на антиминос започва практически през 1747 г., в него се вписва тази година.

В антиминоса фигурира и числото 153. Това число е взето от Евангелието на Йоана, гл. 21, ст. 11, използвано там във връзка с улова на риба в Тивериадското езеро от учениците на Христа. С помощта Христова те успели да получат богат улов от 153 големи риби – число, символизиращо привличането на човешката душа към Христовата вяра.

Чрез числото 1747 г. се отбелязва вдигането анатемата от българския народ, а с числото 153 се символизира богатата Христова, която му веща светли бъднини.

Ако съберем двете числа: 1747 и 153, ще получим 1900 – това е годината, в която Учителя свиква Първия Събор на Бялото Братство, т. е. началото на неговата дейност.

Старият свещеник, връчвайки антиминоса на Константин Дъновски в църквата „Св. Димитрий Солунски“, е искал да го насочи към всеотдайно служене Богу и народу. Самият антиминос би следвало да се приеме и като символ за възлагане на мисия по поръчение на Небето.

Някои исторически бележки за падането на Варна под турска власт

След това в „Откровението“ се казва:

„За умножение греховете на християните, дълготърпеливият Бог бил прогневен, а преди 303 години, т. е. в 1444 г., когато християнските вожди (крал Владислав III Ягело, б. м.) до град Варна със своята измама принудили турския цар (тук се има предвид султан Мурад II, който лично води в битката османската войска, б. м.) да вдигне очи и ръце към небето и с голям глас отправил своята молба към Бога: „О, Иисусе, ако си наистина син Божий, както те изповядват твоите последователи, то направи съдба между мене и тях, гдето не опазиха клетвата си, с която се кляха в Евангелието!“... И тогава, о, тогава... препълнената чаша на Божий гняв и проклятия се изля на земята и тутакси силата на християните отслабнала, а силата на османлиите се укрепила, та освен града Варна, що превзеха и ограбиха, ами най-сетне и самия Константинопол завладяха!“

...Историята на войните е пълна с находчиви тактически хитрини, дипломатически стратегии и др. Организираният поход на християните срещу мюсюлманите обаче става в името на правдата и справедливостта, срещу бруталитета и завоевателското нашествие на инверциите. Непочтеното в случая е, че именно в името на такива високи цели, християните са си послужили с най-долнопробно клетвопрестъпничество. За да си изясним за какво клетвопрестъпничество става дума и в каква недоброръчност е обвиняван крал Владислав III Ягело, налага се една историческа справка.

Ако въпросният поход срещу османците би завършил благоприятно за християните, би следвало да се очаква предотвратяване на османското нашествие на Балканския полуостров, респективно българският народ не щеше да преживее османско робство.

След навлизането на османците в пределите на Полуострова и надвисналата угроза от падането на византийската столица Константинопол в мюсюлмански ръце, Папа Евгений IV сключва на 28 юли 1442 г. уния с Византия и организира кръстоносен поход срещу османското нашествие. Начело на този поход застава младият, току-що встъпил на престола, двадесетгодишен полски крал Владислав III Ягело, съвместно с увенчания с бойни победи унгарски воин Ян Хунади. В акцията по похода са привлечени сръбския деспот Георги Бранкович, Венецианската република, Дубровнишката република, като впоследствие се присъединяват босненци, сърби, власи, албанци.¹

...В решителното сражение на 3 ноември 1443 г. войските на обединените християнски народи разбиват османските отряди при Ниш. Скоро след това пада в християнски ръце и София. След остри схватки и под напора на лютата зима, обединените християнски войски започват изтегляне обратно... В началото на фев-

¹ Бистра Цветкова, Паметната битка на народите, ДИ, Варна, 1969 г.

руари 1444 г. войските на Владислав и Хуниади се завръщат в Буда, посрещнати с големи почести като победители.

Непосредствено след завършването на похода балканските народи и по-специално албанците, под водачеството на Скендер бег и черногогорския войвода Стефан Черноевиц, започват организиране на нов поход срещу Турция. Същевременно византийският император, заинтересован от подновяването на похода, търси връзки с Венеция, Дубровник, с унгарските владетели и поляците, с босненците и гр, за прогонването на османците от завзетите земи на Полуострова.

В тази обстановка Владислав III Ягело свиква гържавния съвет, където се решава подновяването на военните действия срещу османците. В противовес на това решение Владислав изпраща на султана посланичество, което да уговори условия за дълготраен мир с Турция. Това става само десетина дни след като полският гържавен съвет е взел решение за ново нападение срещу османците. Изпращането на християнското посланичество се пази в пълна тайна. За него не споменават нищо западните и византийски историци.

...В такава обстановка през юни 1444 г. започват преговорите за мир на пратениците на Владислав III, Ян Хуниади и Георги Бранкович с османците. Той е сключен в Одрин. Османските сановници искат от посланичеството гаранции, обезпечаващи спазването на споразумението за мир, чрез полагане клетва от страна на християнските владетели.

И така в разгара на повсеместната военна подготовка, на 25 юли 1444 г. крал Владислав III Ягело приема лично в унгарския град Сегед султанското посланичество и потвърждава сключения в Одрин мир, като дава писмена клетвена гаранция за спазването му в продължение на десет години, а султанът поема задължението войските му да не преминават Дунава.

Само след няколко дни, на 4 август 1444 г., Владислав III Ягело обявява предприемането на нов кръстоносен поход на християните срещу османците и нарушава току-що дадената клетва. Този начин на действие силно разгневява султан Мурад II. Възмутен от поведението на краля – от клетвопрестъпничеството му и неизпълнението на поетите от него международни договорни задължения, султанът кипи от ярост.

Преди започването на решителната битка край Варна – на 10 ноември 1444 г. – пред султанския шатър, разположен на една тракийска могила, е забоден на копие Одрино-Сегедския мирен договор, чрез което османците изразяват възмущението си за неговото пренебрегване от страна на християнската коалиция.

Битката при Варна е решаваща и ще определи съдбата на народите от Балканския полуостров за векове.

Хронистите описват деня 10 ноември 1444 г. като изненадващо зловещ. Неочаквано ясно то небе потъмняло, извил се силен вятър. Като някаква поличба се разразила невиджана буря. При тази обстановка, още в първите часове на утрото, двете войски се хвърлили в бой една срещу друга... Разстроена османска армия бързо се съвзема и се хвърля в атака. Обратът на битката е толкова неочакван за османците, че техните хронисти единодушно го обясняват с вмешателството на Аллаха и Божието възмездие за безчестно потъпкания току-що сключен мирен договор, подписан при особена тържественост, между Владислав III Ягело и султан Мурад II.

Разказаното около битката край Варна получава една и съща нравствена оценка, както от страна на османците и по-специално от султан Мурад II, така и от отец Константино. В своето „Откровение“ той говори за „срамното престъпване от страна на християнските народи на дадена клетва“, за „умножение на греховете им“, за „препъване чашата на търпението и изливане на Божия гняв върху измамниците“.

Въпреки че похода на Владислав III Ягело срещу османците е бил вдъхновяван от най-добри чувства и възвишени цели за освобождаване на Божия гроб от чуждо иго, всички виждат в разгрома на християните възмездие срещу клетвопрестъпничеството. Коварството и непочтеността като средство за изправление на каквито и да било деяния не могат да бъдат оправдани с нищо. Не е достатъчно да сме въодушевени само от добри подбуди и цели. Едновременно с тях е необходимо да се подберат и подходящи средства за тяхното осъществяване. Изобщо каквото и да е деяние, не е ли положено на почтени основи, не може да разчита на траен успех.

Селото, намиращо се в непосредствена близост до бойното поле, турците преименуват на Хадърджа, в чест на героя Коджа Хадър. По време на Руско-турската война от 1769–1774 г. и особено по време на петмесечната обсада на Варна през Руско-турската война от 1828–1829 г., военните действия се водят близо до някогашното бойно поле от 1444 г. Пак оттук минават руските воени през Руско-турската освободителна война от 1877–1878 г., под главнокомандването – през първата част от войната – на руския велик княз Николай Николаевич Романов, син на император Николай I. След отминаването на военната стихия, в чест на главнокомандващия руските войски, село Хадърджа бива преименувано на Николаевка, в който акт ние виждаме символа на приключване на робския период и поставяне началото на освободението на България.

Малко преди Освобождението, тук, в с. Николаевка, се ражда Учителя – Петър Дънов.

Пентаграмът

Георги Стойчев

Ако човек успее да влезе в прекрасния свят на Пентаграма, ще се срещне с много изненади. Нека заедно изминем този път на изненадите и да оставим Пентаграмът сам да ни ги разкаже. Ще говорим не за Пентаграма като знак със съответните символи, а за Пентаграма като трета част от Големия цикъл на Паневритмията.

Една сестра пита Учителя: „Учителю, какво е значението на упражнението Пентаграм?“ Учителя отговаря: „Нали това упражнение се играе с пет двойки? Те означават петте основни добродетели: Любов, Мъдрост, Истина, правда и Добродетел в тесен смисъл на душата.“ (Акордиране на човешката душа, том II, стр. 63) От това изказване на Учителя ще отделим думите „в тесен смисъл“.

Ние можем да говорим за пет принципа или пет импулса на Духа в широк смисъл и за пет добродетели на Душата в тесен смисъл. Когато говорим за петте принципа, за петте импулса на Духа, разбираме космични течения, които крепят цялото Мироздание. Те проникват пространството като живот, светлина, гравитация, като взаимодействия на макро и микро ниво. Когато говорим за петте добродетели на Душата, разбираме проява на тези принципи в индивидуалния живот на човека или както Учителя казва „в тесен смисъл“. Смисълът на Пентаграма се заключава в трансформацията на петте импулса на Духа в пет качества на Душата, защото Пентаграмът носи в себе си петте импулса като потенция, но самата трансформация се извършва чрез динамизиране на тези импулси на физическо ниво в определени движения, които Учителя ни даде. В тази динамизация участват ума, сърцето и волята на човека или с други думи, тя се извършва в нашия вътрешен свят.

Двойките в Пентаграма са разположени по вертикалната ос – израчите са един зад друг. Вертикалната ос е свързана с енергиите на Духа и Душата. В Паневритмията и в „Слънчеви лъчи“ двойките са разположени по хоризонталната ос – израчите са един до друг. Хоризонталната ос е свързана с енергиите на ума и сърцето, които са инструментите на Духа и Душата на физическо ниво.

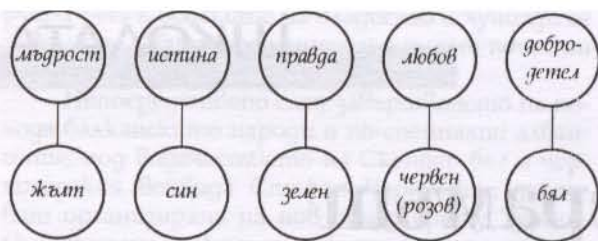
Чрез ума и сърцето в Паневритмията и в „Слънчеви лъчи“ ние подготвяме материалите за съраждане на нашите духовни тела. Чрез Духа и Душата – което означава чрез връзка с Учителя – ние изграждаме духовните си тела, като превръщаме материалите, изработени от ума и сърцето, в духовни качества. Разположението на израчите в двойките е един от важните ключове, чрез които се ориентираме в сложната духовна материя на Големия цикъл.

И така, чрез Пентаграма у нас работи вертикалната ос – връзката между Слънцето и центъра на Земята. Енергиите по тази ос текат през гръбначния стълб. Затова Учителя изисква гръбнакът по принцип винаги да бъде изправен.

Ако разгледаме музиката на Пентаграма от професионална гледна точка, ще открием три дяла. В първия дял на Пентаграма музиката звучи в тоналност *до мажор*. Във втория дял – в тоналност *до минор*. В третия дял има връщане към мажорната тоналност. Третият дял представлява повторение на първия. В движенията също можем да проследим три основни момента, пряко свързани със смяната на тоналностите: мажор – минор – мажор.

Първи момент: подготвителен – разгъване на Пентаграма. Тоналността е *до мажор*. Втори момент: същински – движение по съответния лъч на Пентаграма. Тоналността е *до минор*.

Начално положение на двойките при първото извършване на упражнението Пентаграм; Схемата показва по кой лъч ще се движи всяка двойка във втория момент, когато звучи минорната тоналност, и цвета, в който е обогатена всяка добродетел. В края на втория

момент става събиране на Пентаграма до начално положение, като двойките вече са разменили местата си.

Трети момент: марш напред. Тоналността е отново *до мажор*.

Така тоналностите и цветовете се превръщат във важни ключове, за да навлезем в света на Пентаграма. Мажорната тоналност е свързана с импулсите на Духа, със Слънцето, с мъжкия принцип. Затова Учителя казва: „Духовните мотиви обикновено са в мажорни гами. Минорните гами ги е създал човекът, като резултат на своите болезнени и тъжни състояния.“ При разгъване на Пентаграма – първи момент – звучи тоналност *до мажор*. Ние получаваме петте импулса на Духа като универсална космическа проява. При втория момент – същинския – се движим по съответен лъч. Тоналността е *до минор*, което веднага пренася движението на физическо поле. Това означава, че всяка двойка, движейки се по своя лъч, изработва тялото на съответната на лъча добродетел. Защо говорим за тяло? Защото тялото, като физическа структура, е крайна степен на материализация на духовните импулси. Импулсите Любов, Мъдрост, Истина, Правда, Добродетел трябва да оживеят в нашия вътрешен свят. Нека да разгледаме малко по-подробно движението във втория момент. В началото на минорния мотив мъжкия принцип – първият играч от двойката – тръгва през една двойка вляво. Мъжкия принцип е носител на идеята за съответната добродетел, нещо като неин холограмен образ. Във втората част на минорния мотив тръгва женският принцип, за да се съедини със своето мъжко начало. Женският принцип е носител на материалите за изграждане на тялото на съответната добродетел. Идеята и материята се съединяват и чрез волята превръщат духовните импулси в душевни качества. Цветовете на петте добродетели са наши помощници в това свещенодействие, защото в по-висшите светове добродетелите се виждат като ярки багри, тонове и звуци. В края на минорния мотив става събиране на Пентаграма. Събирането ни води към третия момент – марш напред. Тоналността е *до мажор*. След като добродетелите са се превърнали в качества

на душата, участниците – петте двойки – чрез кръгови движения на ръцете излъчват енергиите на петте добродетели в пространството, заедно с техните цветове съответствия, което означава – в аурата на Земята. Ето какво казва Учителя: „Тези идеи се пращат в света, за да се съдейства добродетелите на цялото човечество да влязат в дейност.“ (*Акордиране на човешката душа, том II, стр. 63*).

Основният фактор при изпълнение на упражненията в Паневритмията е концентрацията. Без концентрация ние не можем да извършим правилно движенията, които в света на формите са проява на Божествената Мъдрост. Освен концентрацията, но не на второ място, е важно преживяването. Във втория момент, когато всяка двойка работи върху съответната добродетел, и в третия момент, когато излъчваме тези добродетели в пространството, е необходимо живо да си ги представяме в съзнанието като цвят и да ги преживяваме като мисъл и действие. Индивидуалните възможности на ума, сърцето и въображението са безкрайни. Когато двойките тръгнат в тържествен марш напред, над главите засияват цветовете на петте добродетели. Цялото пространство прелива от радост. Великите разумни същества, които са заобиколили кръга на Паневритмията, приемат тази радост и я разпращат по цялата Земя, във всички светове. Там, в малка България, се ражда новият човек, новият живот.

Двойките минават последователно през всичките пет добродетели. Важно е да разберем, че добродетелите се намират в непрекъснато взаимодействие помежду си. Може ли Любовта да се прояви без Правда или без Мъдрост? Не може. Тогава може ли една или няколко двойки да изпълняват Пентаграма? Не може. Пентаграмът се изпълнява от пет двойки. Той е знак на разумния, свършения човек. Този човек е цялостна личност. Той не е нито само Правда, нито само Добродетел или Истина в тесен смисъл на думата. Той е единен вътре в себе си, а не дълбоко разединен. Петте двойки заедно образуват свършения човек и ако те по този начин усещат себе си по време на изпълнение, Пентаграмът ще се превърне в мощна сила за повдигане на цялото човечество.

Пентаграмът е магическа фигура и изисква магическо отношение. Учителят казва: „Докато не научите Пентаграма, няма да имате никакъв успех.“ (*Акордиране на човешката душа, том II, стр. 63*)

Древната Ведантистка схема „слушане-мислене-практика“

(„шравана-манана-нидигхиасана“), представена в

учението на Учителя Беинса Дуно

Живко СТОИЛОВ

Един от основните акценти в учението на Учителя е оформянето и издигането на идеята за ученичеството. В беседата „Пътят на ученика“ хората се разделят на четири типа: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици. Новото, казва Учителя, това е ученичеството. Идеята за ученичеството, разбира се, не е нова сама по себе си дори за България, ако трябва да си спомним за школите на Орфей, на богомилите, на исихастите... Най-общо казано, с осъзнаването от човека на нуждата да намери своя произход, да намери пътя обратно към себе си, към „Царството Божие“, се появява необходимостта от методи и практики за тази цел или с други думи човек е пред прага на духовно ученичество.

Земята е място на гъста материя, където Истината, Изначалната Реалност присъства, пречупена безброй пъти, създавайки свят на илюзия, който пред ученика се представя като лабиринт, като първостепенна задача за разрешаване. Това именно е „Пътят към Себе си“, или да се намери „Божие Царство“, или постигането на Нирвана, или „сливането на Атман и Брахман“. В началото на Пътя са тъмнината и невежеството, а в края – светлината и знанието.

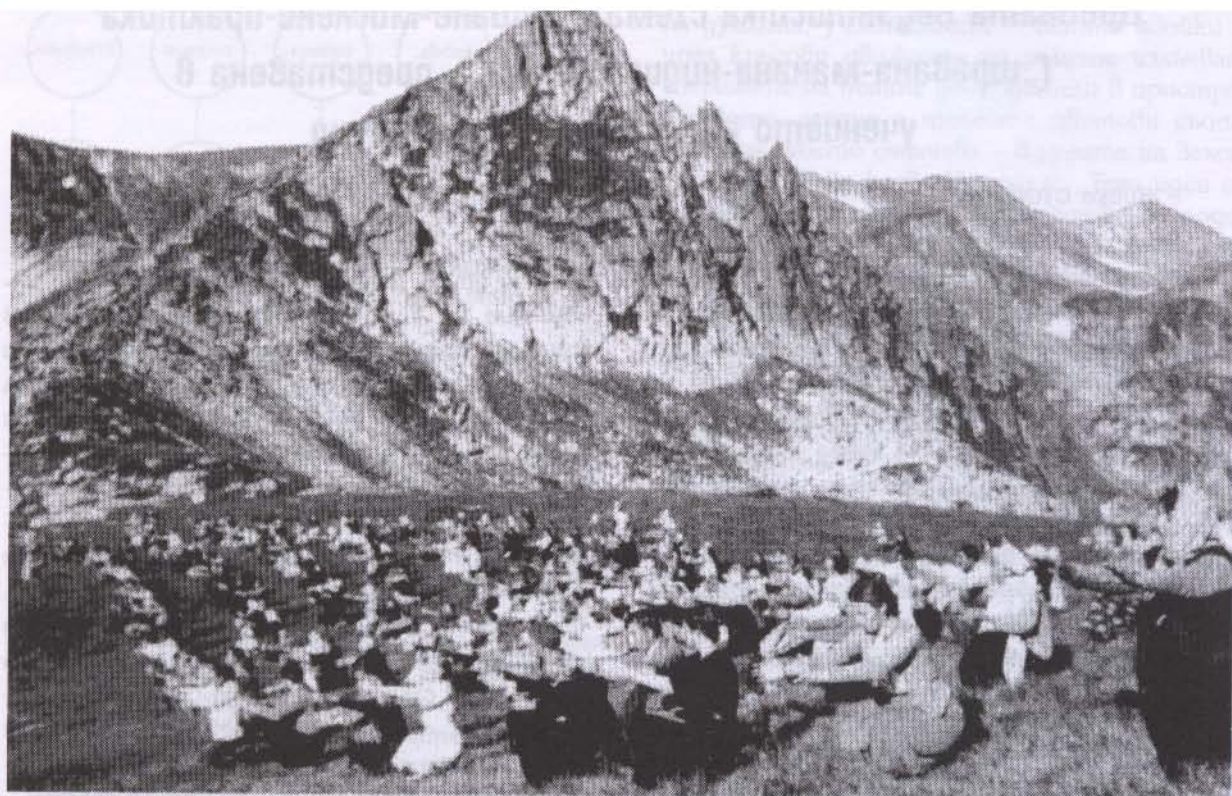
За излизане от състоянието на невежество, където умът е потопен в илюзия и фиксиран в очевидното и близкото, древните мъдреци дават три принципни метода, които са в същото време и стадии, и взети заедно представляват завършен цикъл, който дава възможност за намиране на изхода от „лабиринта“. Това са методите на слушане, мислене и практикуване – шравана, манана, нидигхиасана, на санскрит. Те се извеждат от три основни препятствия, които духовният търсач среща в своята практика, а именно незнанието (като липса на информация), неразбирането (липсата на разбиране на учението) и на трето място липсата на опитност. Първата пречка, „липсата на информация“ не

е нищо друго, но нашето невежество по отношение на Духовното и Божественото. В хода на времето (по причини мистични и трудно разбираеми за нас) човек е загубил светлината си, прекъснал е връзката със своя Създател – което библийски е представено с изгонването на Адам и Ева от Райската градина. Това е довело до днешното състояние – епохата на материализъм, която се олицетворява с тъмнината и невежеството. Така първото нещо, което духовният търсач казва искрено на себе си, е: „Аз не знам“. „Аз не знам кой съм, не знам къде съм, нито накъде отивам, нито откъде идвам. Аз не знам какъв е този свят в същината си, нито познавам Този, който е наречен Бог, Създател.“

„За човека има нещо по-важно от работата на лекаря, от училището на ученика, от нивата на орача, от учителството на учителя, а то е следното: за какво е дошъл човек на земята и какво има да върши днес.“

Учителя

Първата крачка към намирането на отговор на тези въпроси е „шравана“, което в превод означава слушане. Тук под „слушане“ се разбира да се „чуе“ за Божественото от достоверен източник. Въпреки че това изглежда елементарна пречка (особено в днешната ера на информационен бум), достъпът до „мистериите“ не е бил лесен в миналото, дори е бил преднамерено ограничен за обикновения човек. Духовното знание е било привилегия за определена каста – прослойката на свещениците. Всъщност в днешно време не е по-лесно да намери човек достоверен източник на духовно знание поради други причини – в епохата на развити комуникационни мрежи има пресищане с информация, повечето от която е ненужна, защото е недостоверна, фалшива. Ако миналото можем да сравним с духовна пустиня (понякога ученикът е трябвало да извърви стотици, хиляди километри,

за да намери просветлен Учител), днес състоянието прилича повече на информационна джунгла.

Изглежда лесно, но всъщност слушането като практика е много трудно за овладяване. (Тук се провалят не малко ученици). Преди всичко (за да пристъпи към слушане) човек трябва да има мъдростта да направи правилния избор – кого да слуша. Естествено под слушане в нашия контекст се разбира „слушане“ на духовните учители, четене на Свещените писания. Слушането не е еквивалентно на чуването. Говорим дори за „изкуство на слушането“. То предполага пасивност и отвореност към източника на информация. Това е тънката сензитивност, родена от жаждата за Словото, която дава възможност да се схване и възприеме смисъла и значението на думите без аргументиране и противопоставяне. Да се оставят настрана предразсъдъците, предварителните мнения, готовите ментални конструкции и „старото“, които са пречка за обективното възприемане.

В школата на Учителя тази първа стъпка намира израз в т. нар. работа със Словото. Слушането и четенето на беседите и лекциите ежеседмично (ежедневно дори) е мощна практика. Чрез тази първа стъпка се отстранява първия слой невежество. Уче-

Лятната духовна школа на Бялото братство – Рила

никът получава безценна информация, която е необходима за неговото израстване – знание за структурата на човека, знание за Вселената, за материалните, духовни и Божествени закони, разкрити в светлината на окултната школа, методите за работа върху себе си и т. н.

„За човека четенето и ученето са необходими като хляба.“

Учителя

Словото, идващо от нивото на едно проветлено съзнание, е различно от всяко друго. То съдържа потенциала да трансформира човешкото съзнание. Ето защо е необходимо разграничаването между обикновените книги и тези, които можем да наречем окултни, езотерични. Честото пребиваване в атмосферата на беседите (било то чрез слушане или четене) потапя ума в реалност, различна от светското ежедневие – и бавно, но сигурно променя основния тон на ума. Мисловният поток се обръща навътре и нагоре, вибрацията на мисълта „познай Себе си“ става все по-силна за сметка на външната нагласа – „познай света“.

Решавайки проблема с липсата на информация, ученикът се изправя пред второто було на невежеството, намиращо израз в твърдението: „Аз не разбирам“. И наистина колкото трудни за разбиране са обективните науки като физика, химия и математика, още по-трудна за разбиране е материята, предмет на духовната наука. Тази втора фаза – на липсата на разбиране – се преодолява чрез мислене (манана). „Манана“ е санскритската дума, означаваща процеса на мислене. Коренът на думата е „ман“ – „да мисля“. Не случайно е съвпадението в английския език с думата „man“, което значи „човек“. Според Учителя „манас“ значи „човек“, а още и „Син на Мъдростта“. Или с други думи да си човек означава да мислиш. Така в „Химн на Великата гуша“, съдържащ кратка описателна картина на света, за човека е отредено да „стои и мисли какво да прави“. Способността за съзнателна, волева мисъл е прерогатив на човешката форма на съществуване, което рязко ни различава от предишните еволюционни форми (каквито са животните и растенията).

„Лекциите, които се дават в Езотеричната школа, трябва да изучавате по специален начин, не само да ги четете. Всеки един трябва да изважда най-важното от всяка лекция и да го прилага в живота си. Знание без прилагане не е знание. По същия начин ще изучавате Библията и другите Свещени книги.“

Учителя

Размишлението върху свещените книги осигурява осъзнаването на едно по-дълбоко ниво на истините и фактите, вложени там. Значението на думата „манана“ не се изчерпва само с мисленето като процес, а включва в себе си дисциплина и овладяване на ума. Учителя дава няколко основни метода за работа в тази насока, условно разделени на: концентрация, размишление, съзерцание и медитация. Не случайно на първо място е концентрацията. Това е първата стъпка към овладяването на ума – способността да се задържи фокуса на вниманието върху даден обект или идея и изключването на всичко останало. Беседите и лекциите изобилстват с различни видове упражнения за подобряване на концентрацията. „Концентрацията е метод за акумулиране на сила и енергия. Колко-

то по-мощна е концентрацията, толкова по-мощна е духовната сила“, казва Учителя. Специално внимание се обръща и на писането като метод за концентрация – писането по зададени теми, размисъл върху беседите и изваждане на основното и важното. „Извличането“ на есенцията от беседите и след това „изливането“ във форма на думи и изречения след съответната рефлексия и осмисляне е само по себе си духовно упражнение.

„Някой се концентрира върху Бога и заспива. Бог не е обект, че да се концентрирате. Вземете обект, създаден от Него и се концентрирайте – животното, растението, част от тялото, Слънцето, звездите.“

Учителя

Безкрайно много са обектите за концентрация. Всъщност не обектът е важен. Достатъчно условие за обекта е да привлече ума, така че умът да може да „кацне“ върху него и да се успокои. (Естествено едва ли е нужно да споменаваме, че обекти, притежаващи негативни характеристики, не са подходящи за ученика, избрал пътя на Бялото братство).

Размишлението като метод е основна практика за този, който е решил да разгадае тайните на Творението. Пред различна аудитория Учителя дава различни напътствия за „практикуването“ на размишление – беседите и лекциите сами по себе си дават богат материал за размишление. То осигурява проникване в дълбочина и абсорбиране на знанието в съзнанието. Търси се отражението на духовните истини в личния опит на ученика, прави се опит да се свържат личните духовни опитности и разбирания с това, което се дава от Учителя.

Групово обсъждане – Веданта академия, Мубай

„Който иска да размишлява, трябва да има връзка с Бога.“

Учителя

Размишлението върху специални текстове е от особено значение – такива като „Свещени гуми на Учителя“, „Завета на цветните лъчи“, „Светът на Великите души“, 15. глава от Евангелието на Йоан... Учителя препоръчва за това да се отдели по един час на ден, наречен „Свещеният час“. Това е времето, когато ученикът влиза навътре в себе си и търси връзка с Вечния и Неизменния. Друг метод, спадащ към тази категория, е интроспекцията. Вечер, преди лягане, за 5–10 минути, с максимална обективност се връща картината на деня, припомнят се събитията, реакциите, поведението. Това упражнение има за резултат изчистване на напрежението, породено от ежедневната активност и спомага за засилване на способността за самонаблюдение – едно от основните качества на ученика.

„Мисълта е светлина, която прониква тъмнината.“

Учителя

Други обекти за размисъл могат да бъдат обективните науки, които според Учителя развиват различни центрове в мозъка. С течение на времето и с практиката, концентрацията и размишлението постепенно преминават в съзерцание и медитация. Активират се по-висши мозъчни центрове. Докато размишлението изисква повече активност на ума, съзерцанието е повече пасивен процес. Умът е вече успокоен и неподвижен – фиксиран върху определена идея в състояние на повишена сензитивност и живо внимание. В това състояние човек е по-близо до хармонията с Цялото, съзнанието се отваря за посланията от подсъзнанието и свръхсъзнанието, за връзка с висшите същества. Любовта, състраданието, търпението и други благородни качества, Слънцето, дъгата, безкрайната Божия Мъдрост, музиката, образът на Учителя, Мистерията на Голгота, животът на апостолите и светиите – това са едни от препоръчителните обекти за медитация в школата на Бялото братство.

С всичко готук обаче булото на невежеството не е изцяло повдигнато. След като се разрешат въпросите „Аз не знам“ и „Аз не

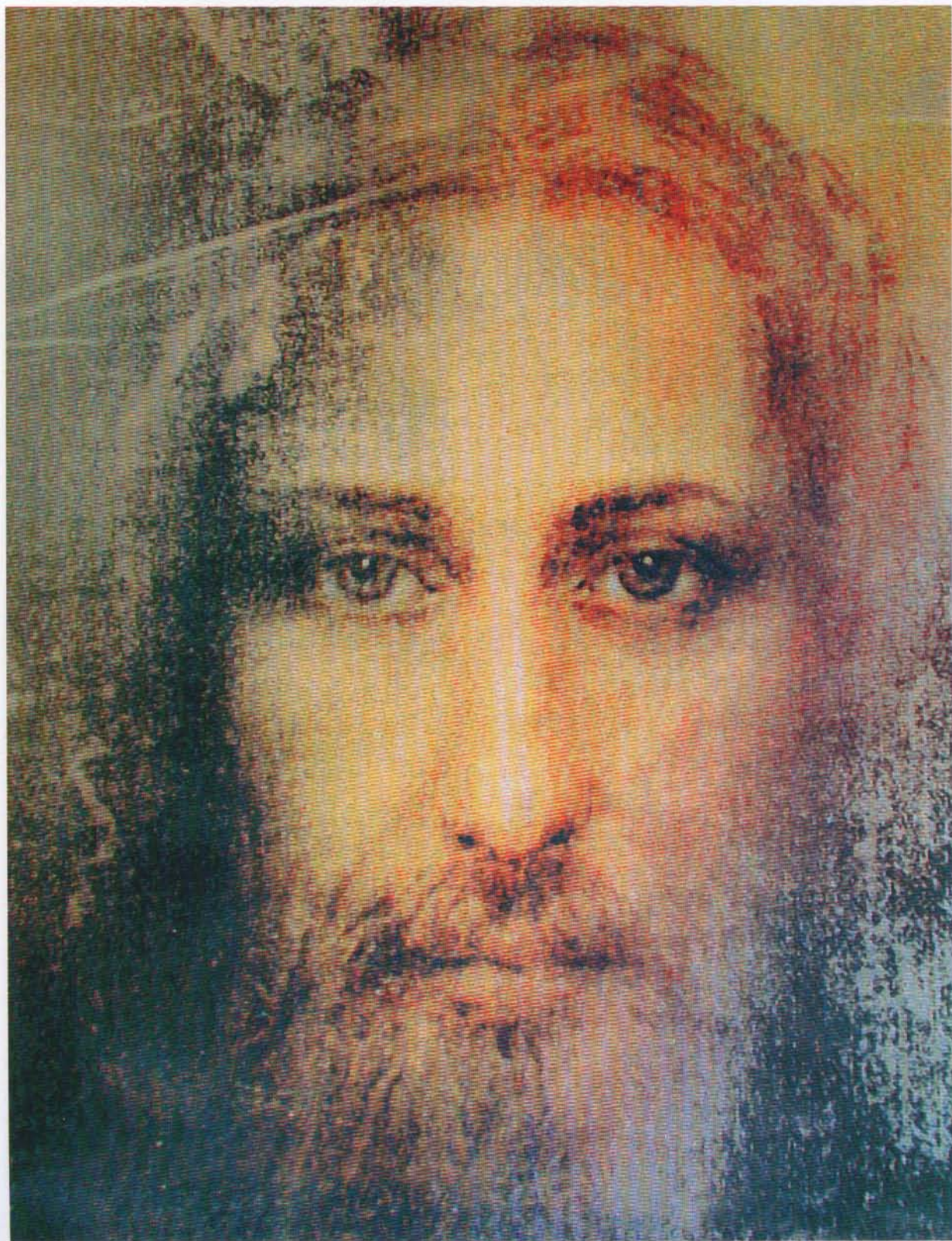
разбирам“ остава още една стъпка, още един пласт невежество за отстраняване, изразяващ се с изявлението: „Аз нямам опитност, преживяване“. Санскритската дума е „нидигхиасана“, което се превежда като „еднонасочена практика“. Това е етапът на прилагането на знанието. Това е усилието, което ученикът прави да реализира истините, идващи от духовния свят, на материален план. Практикуването на знанието единствено е еквивалентно на пълното разбиране. В окултната наука „знам“ е равно на „мога“. Живеенето на Любовта, Мъдростта и Истината е „нидигхиасана“, духовната практика. В тесен смисъл тълкувано, духовната практика кулминира в медитацията – когато ученикът става едно със своя Създател. В по-широк смисъл това са видовете духовни практики, дадени за вътрешна работа и издигане на съзнанието над материалното ниво на съществуване. В школата на Братството спектърът е широк – от физическите упражнения и Паневритмията, музиката и пеенето до безкористното служене на обществото, човечеството, Бога.

Схемата „слушане-размисъл-практика“ има спираловидно движение във времето в смисъл, че след преживяването на известни опитности, ученикът стига до ново разбиране, изкачва съзнанието си на следващото стъпало, което е ново и изисква ново „набиране“ на информация, после отново размишление и т.н. Всеобща опитност е, когато се чете една и съща беседа след няколкогодишен период, да се осъзнаят и „видят“ нови неща, нови истини. Издигането до ново ниво на съзнанието става след „претворяването“ на наученото на дело. Личната опитност е пробният камък, за да се продължи напред и нагоре. В този смисъл е изказването на Учителя: „...Моите беседи са заключени със седем ключа...“

С това беше направен малък опит да се хвърли светлина върху трите основни стъпки, дадени от източните мъдрци за повдигане булото на невежеството, и тяхното „присъствие“ в Школата на Учителя. Всяка една окултна школа разполага с богат арсенал от методи за развиване на съзнанието на учениците. Всеки опит да се класифицират те би страдал малко или много от непълнота.

ХРИСТОС

„Дерзайте, аз победих света!“

„Неръкотворен образ“ на Иисус Христос от Туринската плащеница

Учителя за Христос

Кой е Христос?

Физическата страна на Христос – това е цялото човечество, обединено в едно тяло. Всички човешки души, в които Христос живее, обединени в едно – това е физическата страна на Христа.

Всички ангели, събрани в сърцето на Христос, представляват духовната му страна. А всички божества, събрани в ума на

Христа, представляват божествената му страна.

Това е „космичният“ Христос – проявеният Бог в света.

И когато в Евангелието се говори за слизането на Духа върху Исуса, подразбира се онова съединение на Исуса с колективния дух на Разумния свят, благодарение на което става възможно осъществяването на една божествена идея на Земята.

*Агнето и агъът – Гаенда Грийн
Из книгата „Любов безкрай (Иисус говори)“*

От това гледище Христос е колективен дух. Той съществува като единица, но същевременно е колективен дух. Той е сбор от всички синове божии, чиито души и сърца бликат от живот и любов.

Всички синове божии, съединени в едно, всички разумни души, които живеят в божествено единение – това е Христос.

Христос е Любов

Живият Христос е изявление на Бога, изявление на Любовта. Няма в космоса – навън и в мистичните дълбочини на душата – вътре, по-пълно изявление на Любовта от онова, което ние олицетворяваме в Христа. Христос със своето идване на Земята искаше да даде образ на Божията Любов. Той не можеше да я изкаже с думи. Не само до Христа, но и след Христа нямаше човек с по-голяма любов от Неговата. Това искаше Христос: да изрази Божията Любов и да я донесе на Земята. Христос внесе Любовта в света. Той е дошъл на Земята, за да донесе Любовта. Той е Любов.

Като казвам *Христос*, разбирам Съществува, което има непреодолима любов към човечеството и иска да му даде ценното, което има в себе си. Това е целта на Христа.

Той е великият въдновител на всички откровения във всички времена. Той е невидимият двигател на целия духовен живот на човечеството. Той изтърпя и поруганията, и ударите, и кръста, и гвоздеите, и копията. С огъня на Любовта той разтопи оръжията на насилието. И опитът му излезе сполучлив.

Защо Христос идва на Земята

Христос – Разумното начало, което излиза от единния Бог, носи живот на всички същества, направлява ги и ги съхранява, като ги свързва с първичния Център на всичко, което е.

Христос е пътят на онова разумно движение на душите, което ги води към вечния живот в Истината.

Затова, когато запитват Христа защо е дошъл на Земята, Той отговаря: „Аз затова се родих и затова дойдох в света, за да свидетелствам за Истината.“

Тия думи обаче са една математическа формула. Въпросът за идването на Христа е един от най-дълбоките въпроси в човешкия живот. Ала мнозина смятат, че е лесно да се отговори на този въпрос. Те казват, че Христос дошъл на Земята, за да страда и да спаси човечеството.

Но идването на Христа на Земята не е въпрос на страдание. Страданието е вто-

рично явление в живота на Христа – то далеч не е в състояние да определи този важен момент в историята на човечеството.

Спасението, така както го схващат хората, също е едно частично разбиране на това велико събитие. Ако Христос бе спасил света по оня механичен начин, както хората го разбират и ако те бяха действително спасени, нямаше да живеят така противно на духа на Христовото учение. Очевидно съвсем друг смисъл има идеята за спасението. То не е там, където хората го търсят, нито идва така механически, както те си мислят.

Христос донесе на Земята науката за душата. Той показва пътя, по който човешките души могат да познаят Бога, да добият вечния живот.

Врата на този път е Любовта. Който мине през тази врата, ще излезе на онзи царски път, на който го чакат велики подвизи.

В Евангелието се казва, че Бог толкова възлюбил света, щото изпратил Сина Своето единородно, за да не погине всеки, който вярва в Него, а да има живот вечен. *Синът*, това е Словото – разумното, божествено, което единствено може да възстанови хармонията в света и връзката на човешките души с Бога. Христос може да възстанови тази връзка и да упражни влияние върху човечеството като цяло, защото сам Той беше свързан с великото, мощно Цяло.

Със своето слизване на Земята Христос откри нова епоха в развитието на човечеството. Той очерта пътя, по който единствено човешката душа може да възлезе към Бога.

И затова Той казва: „Аз съм Пътят, Истината и Живота.“

Пътят – разбран в широкия смисъл на думата – това е движението на Духа в разумното прилагане законите на природата.

Животът – това е хармоничното организиране на елементите и развитие на силите на божествената душа.

Истината – това е проява на единния Бог, който създава условия за развитие на всички живи същества.

Излязъл от Божествения свят на Истината и слязъл в материалния свят, Христос свързва човешките души със света на Истината, дето се крият великите цели на всяко битие.

Идването на Христа на Земята е най-важното събитие в историята на човечеството. То е едно изключително събитие, както по съдържание, така и по смисъл. С него е свързана основната идея на човешкия живот – идеята за безсмъртието, идеята за

вечния живот. И усилията на цялото човешко съществуване се свеждат към това – да се постигне безсмъртието, да се влезе във вечния живот.

„А вечен живот е“, казва Христос, „да познаят Тебе, Единното, Истинното Бога и пратения от Тебе Исуса Христа.“

Да познаят Бога, да познаят Христа. Познаха ли хората Христа, когато Той се яви преди 2000 години? Познават ли го днес?

При своето идване преди 2000 години на Земята Христос ни показва само едната страна на своя образ. Ние виждаме Христа в унижения и скърби, в страдания и изпитания. Ние го виждаме като герой на изкуплението.

Хората не познават още Христа в неговата слава, в неговата божествена мощ и сила.

Как се проявява сега Христос на Земята и каква е връзката ни с него

Една от най-големите заблуди е да се мисли, че Христос е на небето, че седи и чака второто пришествие, за да започне да съди живите и мъртвите.

Истината е, че Христос никога не е напускал Земята. Спомнете си неговите думи: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“

Христос е, който е движил и *историчния*, и *костичния*, и *мистичния* живот на Земята и човечеството. Без Христа няма *история*.

Без Христа няма *костос*, сиреч организиран и устроен свят.

Без Христа няма *мистичен* живот.

Силен и мощен е сега Христос!

В миналото разпнах Христа на кръст, но днес няма такова голямо дърво, на което могат да го разпнат. Христос не може да бъде разпнат втори път!

Този Христос иде сега да посети човешките умове и сърца. Той ще срути всички затвори, ще заличи всички лъжливи учения – всичко онова, което разрушава човешкия ум и сърце, което всява смут и безначалие, което сковава човешкия живот.

Той е живият Христос, който внася светлина и свобода за човешките души, който повдига и събужда у тях любов към всички.

Когато казваме, че Христос иде сега, някои мислят, че Той ще дойде отвън. Христос няма да дойде отвън. Той не ще дойде нито в човешка, нито в каквато и да е друга форма. Когато слънчевите лъчи влизат във вашите домове, значи ли това, че самото

Слънце ви е посетило? Помнете, Христос е проява на Божията Любов. И Той ще дойде като вътрешна светлина в умовете и сърцата на хората. Тази светлина ще привлече всички около Христа като велик център. Отварянето на човешките умове и сърца и приемането на Христа отвътре – това ще бъде повторното идване на Христа на Земята.

Пригответе се да посрещнете Христа! Пригответе се – всеки на своето време – да посрещнете Христа. Облечете се в новите дрехи. За едни Христос ще дойде още днес, за други – утре, за трети – след години. Кой когато е готов, тогава ще го види. Приемете Христа в сърцето си като приятел, а в ума си като Учител.

Подтикът на Христа постепенно ще прониква в човека и ще поеме ръководството при по-нататъшното развитие на човечеството. Сега се намираме още в началото на това.

В бъдеще християнството – но не външното, официално християнство, а мистичното, езотерично християнство – ще бъде мирова религия за цялото човечество. Христос ще се постави в центъра на новата култура.

Любовта като един велик принцип трябва да се изяви в човешката душа и само тогава можем да се съединим с Христа. Едно се иска от всички хора: да се свържат с Христа. Той е врата, която води човека от преходното към непреходното, от видимото към невидимото, от омразата към любовта. Когато почувствате Неговата любов, земният ви живот ще се осмисли. Тогава умът ви ще просветне, вие ще придобиете светлината на новия живот и ще почнете да разбирате. Само при това положение ще разберете връзката, която съществува между любовта и живота, между мъдростта и светлината и между истината и свободата. Докато хората не станат едно с Христа, т.е. докато не станат по мисли, чувства и дела едно с Него, светът няма да се оправи. Не го ли приемат по този начин, ще продължава този живот на безлюбие, на страдания и неволи, на външни вярвания, суеверия и заблуди.

Пленени от тия външни вярвания, много религиозни хора днес се спъват, като казват: „Христос е благовествал преди 2000 години. Той е казал, каквото е имал да каже и сега е възлязъл на небето, докато настъпи второто пришествие, когато ще дойде пак да съди живите и мъртвите.“

Ала аз ви казвам: Христос във време и пространство не е благовествал! Ние не гледаме на Христа и неговото учение като на нещо минало. Ние не гледаме на Христа и неговото учение като на нещо, което ще дойде в бъдеще! Ние гледаме на Христа и неговото учение като на вечно настояще!

Ето защо не само през време на своята тригодишна проповед, но и в течение на 2000 години Христос не е преставал да говори. И ако можеше да се възстанови всичко онова, което Той е говорил в течение на трите години, през които е проповядвал на тогавашните хора, ако можеше да се възстанови и онова, което е говорил в течение на тия 2000 години, хората щяха да имат едно ценно знание.

Мислите ли, че ако днес дойде Христос, Той ще говори така, както е говорил преди 2000 години? Другояче ще говори днес Христос. Той ще проповядва преди всичко великата наука на Любовта и методите на нейното прилагане. Той ще проповядва пътя на ученичеството, братството и служението. Защото законът на еволюцията изисква това.

И сега, великият Учител се обръща към всички пробудени души, възвестявайки им основите на новото благовестие:

Да бъдат всички прилежни ученици, добри братя, верни и истинни служители!

Защото само ония, които са прилежни ученици, добри братя и истински служители, могат да бъдат творци на новата култура, в която Христос ще живее във всеки човек и между всички хора.

Не хора, които постоянно го разпъват вътре в себе си иска днес Христос, а човеци, които го приемат да живее с тях и между тях, които да бъдат едно с Него.

Дошло е време да се положат основите на една нова култура, изградена не от хора, които се кланят на разпънатия Христос, а от човеци-братя, у които живее възкръсналият Христос – живият Христос на любовта.

Основата на тази култура ще бъде Любовта.

Защото Любовта е единствената сила, която може да направи човеците прилежни ученици, добри братя, верни и истинни служители, творци на новия живот.

Това е новото, което Христос носи днес на човечеството. Това е Словото на великото Всемирно бяло братство, това е, което Учителят говори.

Затова ви казвам: оставете тези определения и разграничения на Христа! Знайте,

че има само един Христос на великата Любов, който сега действа в света, който действа в душите на човеците.

За този Христос ви говоря аз – не за „историческия“ или „разпнат“ Христос. Най-сетне, като историческа личност, хората достатъчно го познават, но като жива Любов те не го познават.

За живия Христос ви говоря аз, за онзи Христос, който носи в себе си живот, който носи живота знание и светлина, който носи истината и свободата. За онзи Христос, който носи всички методи за изграждане на разумния живот. Той е, който се нарича Глава на великото Всемирно бяло братство.

Този Христос трябва да познаят човеците днес! Него трябва да видят те – да го видят и познаят! Защото мнозина искат да ни убедят, че без да видим Христа и да го познаем вътрешно, можем да бъдем истински християни. Аз обаче поддържам, че ако човек не види Христа, нищо не може да стане от него.

Ала, за да може да види човек Христа, той трябва да има ум, сърце, душа и дух както неговите. Всички, на които Христос се е явявал преди да достигнат това състояние, са падали с лице към земята. А какво може да види един паднал човек?

Ако вие влезете в хармония с Христа, вашето съзнание ще се събуди, вие ще Го видите. Христос иде в света със своята разумност и любов. Христос иде вече на Земята да донесе Божията любов за всички хора. Той носи любов, мъдрост, знания, свобода! Светлината на Христа прониква навсякъде!

Трябва да пие човек от самия извор, а не от реката, която е размътена, защото в нея са влезли много други примеси.

Тръгни по пътя, що води към този извор – пътят е малко труден и дълъг, но затова пък ще пиеш жива вода от самия извор, която ще освежи завинаги твоя ум и твоего сърце.

На тая планина, дето блика живият извор, ти ще чуеш гласа на Бога.

Не пожелавай да останеш там, а слез долу, при своите братя. Слез долу и приложи като ученик, като брат и като служител живота Слово на твоя небесен Баща, който те е привлякъл с нишките на своята Любов.

Тия нишки са в ръцете на Христа – извяеният Бог на Любовта.

Из „Учителят говори“, София, 1992 г.

Срещата с Христос

Рудолф Щайнер за Второто идване на Христос

Единствената лекция, на която Щайнер говори пред широка публика върху тази тема, е изнесена на 13 юни 1910 г. в Осло. Ето завършек на лекцията.

В двадесетото столетие ние се намираме пред едно ново изявление на Христос от духовния свят. В началото единични хора в своето развитие ще имат преживяването на Павел в Дамаск (срещата с Христос, която слага начало на духовното му преобразяване – б. пр.). Ще има хора, в началото по-малко, а след това все повече, които ще могат да виждат в духовния свят.

И така, ние стоим пред дверите на едно ново историческо развитие, на едно ново изявление на Христос. Христовият импулс работи по такъв начин, че най-после тайните на Битието и на самия Христос да бъдат преживяни като знание в душата. Христос беше вече веднъж физически на този свят и би било пълно неразбиране на цялото Негово същество да се очаква, че може за втори път да се появи същество, което да може да се нарече Христос.

Христовият импулс винаги пробужда нови способности в човешката душа и тези новопоявяващи се способности ще позволяват Той да ни се изявява все повече и повече. Христос не е внесъл своя импулс, за да идва отново и отново във физическо тяло, и хората да си стоят в едно и също положение. Той пробужда в тях способността за духовно виждане. Той е дошъл, за да бъде възприет духовно и да бъде възприеман по все по-извисен начин. Така че сега се намираме пред едно изявление на Христос, което ще изпраща духовна светлина на хората и което ще им дава сила да Го разбират все повече и повече. Особено то е, че Христовият импулс ще развива у нас осъзнаването, че в бъдеще нашите физически превъплъщения ще събуждат у нас необходимост не да се освобождаваме от тях, от битието си, а да проникваме все по-дълбоко в него.

Познаването на Христос е една религия на възкресението, в противовес на будизма, който е религия на освобождаването от физическото.

Ние се намираме пред едно ново изявление на Христос, което носи нови и нови познавателни качества на човешката душа и хората ще могат да виждат в духовното, да виждат Христос и да знаят, че Той е там. Ще се развиват нови познавателни способности, чрез които ще се изявява вечният, живият Христос – в началото на отделни хора, впоследствие на все повече и накрая – у цялото човечество. Това е посланието, което носи духовната наука.

И в основата си духовната наука не е нищо друго, освен концентриране на вниманието върху това велико дело, което не трябва да остане незабелязано. Хората трябва да разберат онова, което има да стане. Подготвяйте това вътрешно изявление, подготвяйте западната култура през 20. век чрез съвременната духовна наука – антропософията. Бъдете слуги на пробуждащото се човечество.

През 20. век като че ли се отвори цяло ново пространство, за което трябва да развием нови сетива, за да наблюдаваме духовните събития. Когато известно количество хора развият тези сетива, останалите също ще достигнат до по-съзнателни опитности. В много житейски ситуации хората започнаха да осъзнават духовния свят или присъствието на висши същества. Но според мен най-важното духовно преживяване в наше време е срещата със съществото, изживявано от мнозина като Христос.

В много свои лекции Щайнер подготвя слушателите си за духовни преживявания, които ще станат възможни в края на 20. век. Със своята наука за духа той е искал да направи възможно разбирането на тези опитности. Антропософията според него има специалната задача да подготви хората за идването на Хрис-

тос, което ще бъде преживявано от все повече хора след 1933 г.

В едно изненадващо откровение по време на лекциите си върху езотеричното християнство Рудолф Щайнер казва през 1911 г., че Христос ще се явява като обикновен човек там, където един или повече хора са в нужда или беда, за да донесе облекчение, помощ, съвет. Ще изчезва така внезапно, както се е появил. Това може да звучи странно както за последователите на християнската традиция, така и за хора извън нея. Визията на Щайнер за Второто идване на Христос цели да насочи вниманието ни към Божествения помощник на човечеството, който се грижи за нашето развитие.

Има много публикации, описващи същество, което е възприемано като Христос, появяващо се на много места по време на Втората световна война, за да

спаси войници в беда, да изведе хора от укрития преди те да се срутят, да утеша болни или измъчвани и да вдъхнови хората за морални дела.

Ще посоча два примера. По време на руско-финската война, през зимата на 1939 – 1940 г., финската войска е устояла срещу многократно превъзхождащите я руски сили. Финските войници са усещали присъствието на същество от светлина, могъщ ангел, движещ се пред тях. Хиляди финландци са преживявали усещането, че това е Христос, притекъл се на помощ.

Другият пример идва от Франция. В началото на Втората световна война младата френска учителка от еврейски произход Симон Вейл е водила своята индивидуална война през ужаса на сраженията около нея. В писмата си тя описва как в медитациите си е усетила, че Христос слиза при нея и я обгръща с присъствието си. Тя описва, че през физическите страдания е усещала това присъствие на любов, което може да се сравни с любовта, която човек усеща, когато любимият му се усмихва.

В други страни също са описани преживявания, при които внезапно се явява Христос. Той изчезва също така внезапно, след като е дал помощта си.

Няколко десетилетия след Военновременните съобщения за Христос, са описани срещи в по-нормални житейски ситуации. През 1973г. Гунар Хилердал и Бернг Густафсон, колеги от Института по социология в Стокхолм, са публикували сензационна книга за опитности с Христос. Те са започнали изследването си с поканата към читателите на един шведски всекидневник да говорят за Исус и са получили стотици писма, в които хората описват личните си срещи с Христос. Обикновено са описвали погледа му като строг, но от очите му се излъчвала неописувема любов. В Северна Америка Спароу е събрал подобни опитности, описани в писмата, получени в отговор на неговата статия в седмично списание, където той описва среща с Христос. В книгата си „Аз съм винаги с вас“ той дори категоризира тези опитности като: пробуждащи срещи, физическо лечение, емоционално лечение, преживявания на конфронтация, опитности на посвещение, срещи с получаване на указания и на потвърдителни знания.

Разхлабването на връзката между етерното и физическото тяло на човека според Щайнер е пряко свързано с работата на Христос в етерната област. Той ни подготвя за тази нова дейност като променя вътрешното ни състояние и ни помага да развием новите сетива, от които се нуждаем, за да Го видим. В лекциите си Щайнер разказва как през 20. век Христос поема функцията на „Господар на кармата“. Това означава, че след смъртта си човек се изправя лице в лице с Христос, който му дава да види в разстояние на три

дни панорамата на живота си и му помага любящо да внесе хармония в своя живот. Христос не е заинтересуван от греховете ни, а от делата на любов – отбелязва Щайнер.

В древността Мойсей със строгите си закони и херувимът с огнен меч (Уриел) са се изправяли пред човека, за да го съдят. Сега пред него застава Христос, който апелира към съвестта му. Според Щайнер Той показва, че доброто, което сме сторили, за да балансираме живота си, принася полза за много хора. Това може да се нарече мултиплициране на доброто, аналогично на умножаването на хляба и рибите, с които Христос е нахранил тълпата на брега на Галилейското езеро. Все повече хора ще развият ясновиждане по отношение на последствията на всяко свое действие и как да постъпват, за да ги балансират. С течение на времето, казва Щайнер, хората ще развият усета, че трябва да съобразяват делата си с Христос. Тогава човешката съвест ще се усилва и ще се превръща в светлина, с която ще можем да срещнем Христос в етерния свят.

В бъдеще, казва Щайнер, съвестта на хората ще стане толкова чувствителна, че те няма да могат да спят, когато има други, които страдат или гладуват. Това ще ги въведе в етерната област, където ще срещнат Христос. А друг начин да Го срещнем, освен естественото етерно ясновиждане, е чрез медитативно или духовно наблюдение на жизнените цикли през годината.

Преживяванията на прага на смъртта придобиват изненадваща значимост. Можем да видим в тях потвърждение за новата задача на Христос, като „Господар на кармата“, в живота след смъртта. Съществото от светлина, в което се проявява Христос при тези преживявания, отговаря на този образ. Според Щайнер човек носи в себе си своята сияеща висша същност (своя космичен образ), която влиза във физическото тяло след зачатие и се отделя от тялото след смъртта. Тъй като това същество от светлина се появява пред нас след смъртта, в неговата светлина виждаме моралната стойност на делата си. Съвестта, която ни говори отвътре по време на житейския ни път като глас на висшия ни Аз, достига до нас след смъртта като гласът на нашия космичен образ. Той ни ръководи, като любовта е мярката, с която да оценяваме живота си. При преживяванията на прага на смъртта самият Христос се явява в светлината на нашия космичен образ и ни води до съвестна ретроспекция на живота ни.

*Хари Салман, из книгата
„Изгревът на вътрешното слънце“*

„Любов без край“

Представяме ви една книга и една картина. Двете отразяват срещата на едно човешко същество с Христовия дух.

Личните срещи с Христос стават все по-чести в края на 20. и началото на 21. век – събитие, предсказано от Учителя, също и от Рудолф Щайнер, и от мистика на 20. век Томберг. В нашето време на ликвидация на кармата Спасителят се намесва все по-осезаемо в делата на човечеството.

За разлика от „Разговори с Бога“ и други послания, в които авторите най-вероятно контактуват със собствения си Ангел-хранител или с Висшия си Аз (в най-добрия случай) и чрез тях – с духовната реалност, когато човек чете тази книга, има особено усещане за автентичност, за истинност. А картината, нарисувана от авторката, е обект на поклонение за хиляди хора в САЩ, които са имали духовни преживявания при досега с този образ на Христос, толкова различаващ се от образа от плащеницата и от църковните икони. Той прилича повече на съвременен американец. Светотатство? Определено не. Вигението, което Гленда е имала, е било на Същество от бяла светлина, толкова ярка, че тя е могла да задържи очите си отворени само няколко секунди, и толкова разтърсваща, че е избухнала в плач. Физическите черти на Христовия образ, както и това, че няма нито един случаен детайл в картината, целят да въздействат на съвременния човек и неговите възприятия. Чувството, което изложената в няколко църкви картина е предизвиквала, е чувство на дълбоко почитание. Всяка дума от книгата на Гленда Грийн е пропита от преклонението и благоговението, което човек изпитва в едно свято присъствие. В тази книга е описана необикновената история на създаването на една картина, изобразяваща Спасителя, и разговорите, които художничката е имала с Него. Възможно ли е? Представяме на нашите читатели картината на Гленда Грийн и няколко откъса от книгата ѝ. Нека всеки направи своята преценка. Но преди това ще разкажем историята на създаването на картината.

Гленда Грийн е уважавана художничка, рисуващи от нея портрети украсяват някои институти и един от музеите в Ню Йорк.

Коледната нощ на 1989 г. променя изцяло живота ѝ и този на съпруга ѝ. Къщата им изгаря до основи, а заедно с нея цялото им имущество и всичките ѝ творби. И двамата са духовни хора, свикнали да намират утеха в молитва и медитация, и още следващата нощ, в дома на родителите ѝ, съпругът на Гленда сънува, че тя ще рисува Исус Христос. Идеята е меко казано странна за нея и тя я отхвърля, без да се замисли. След месец самата тя сънува прекрасен пасторален пейзаж, който е толкова красив, че се запечатва завинаги в съзнанието ѝ. Все още не се вижда връзка с портрет на Христос. Съпругът ѝ от време на време меко настоява тя да си помисли върху тази идея, което кара веднъж Гленда да му отговори: „Само ако Той ми позира, тогава бих могла да Го рисувам“. Брайън замълчава дипломатично, но не се отказва от разговора и пита: „А ако би Го нарисувала, как би озаглавила картината?“ Възнамерявайки да каже, че въпросът е чисто теоретичен, Гленда се чува как изрича за своя изненада думите, които като светкавица озаряват ума ѝ в този момент: „Азнецът и лъвът“. От този момент нататък душата ѝ е обзета от смирение и тревога пред огромната задача, която ще трябва да изпълни. Тя започва да изучава всеки детайл от живота на Христос, всичко, което е писано за Него.

Вечерта на 23 ноември 1991 г. Гленда заспива, след като се е молила повече от час, изразявайки своята безпомощност и неувереност, че може да се справи с такова нещо, след като е искала знак и е плакала до пълно изтощение. След около час се събужда от странна мека светлина в стаята. Тя идва от център, който свети неописуемо златисто-бяло. Само за момент Гленда успява да задържи погледа си в този център и очите ѝ се изпълват със сълзи. В ума си чува думата „Здравей“, изречена на непознат език и все пак напълно разбираема.

„Усетих безпогрешно Святостта на това Присъствие. Опитвах се да погледна пак, но светлината беше твърде интензивна. Затворих очите си, да ги предпазя от блясъка, като хлипах в същото време. Тогава усетих, че Присъствието излъчи от центъра си сноп светлина и докосна с нея центъра между веждите ми. Усетих лек натиск върху този център и полуотворих очите си, за да разбера какво

става. Видях поток от енергия, течащ към мен. Като затворих отново очите си, се оставих на вътрешното си зрение. В съзнанието ми се отпечатваше една картина. За около пет секунди тя беше завършена. Картината изглежда беше запечатана върху оптичния ми нерв, защото можех да я възпроизведа във всеки момент, когато пожелаех.

Пленена от красотата ѝ, аз я разглеждах във всичките ѝ детайли следващите 15–20 минути. Това беше обемно, холографско изображение на Исус Христос, застанал величествено на върха на хълм, над долина с течащи води. Без съмнение, това беше същият пейзаж, който бях сънувала.”

Следва период на вдъхновена работа, по време на който Гленда усеща особена жизнена сила, изпълваща живота ѝ, докато на 12 март 1992 г. картината е завършена. През цялото време тя се оставя да бъде водена от Духа в изработването на всеки детайл. Такъв е примерът с агнето, което Исус Христос държи в ръка. Гленда никога не е рисувала агне и решава, че трябва да имат живо агне в дома си, за да може да го опознае. С мъжа си отиват у един фермер и купуват овца, която скоро ще се агни. Започват да я гледат у дома си (в Тексас) и когато прелестното същество идва на бял свят, тя го нарича Прешъс – *Скъпоценен*. Като става на три дни, тя го рисува на картината. Когато Гленда и съпругът ѝ купуват овцата, те не се интересуват от породата, но запомнят думите на собственика, че това е муфлон. По-късно Гленда изтръпва при мисълта, че може би това е

съвременна порода и не е съществувала по времето на Исус. Справката в енциклопедията обаче гласи, че муфлонът е древна порода, родоначалник на повечето по-късни видове, широко разпространена в Средния изток преди 2000 години.

След време къщата става тясна за множеството желаещи да видят картината и започват да я преместват от черква в черква. По време на едно такова пренасяне се случва нещо забележително. Когато излагат картината в залата на една черква, в присъствието на пастора и други лица, огромен свещник пада върху нея и я пробива на две места. В центъра на платното зият две дупки от един и четири инча. Гленда е в шок. Като музееен сътрудник тя разбира от реставрация на картини и вижда, че повредите могат да бъдат замаскирани, но заличени – никога. Въпросът „Защо?“ е единственото, което идва в ума ѝ през плача в тази нощ. Няма отговор. Рано на другата сутрин тя отива при картината. Не може да повярва на очите си, когато вижда платното отново цяло, сякаш недокоснато. Липсва всякаква следа от увреждане. В църквата „Свети Франциск“ се пазят писмените свидетелства на останалите очевидци.

Картината поема своя път. Гленда сяда да опише в книга разговорите си с Исус Христос, записвани между ноември 1991 и март 1992г., както самата тя казва – без да е теолог или философ, като споделяне за едно чудо в живота ѝ, което може да бъде духовна храна за много други хора.

Представяме ви откъс от книгата.

Истината е, че ВНЕ СТЕ ЛЮБОВ, защото сте произлезли не от нещо друго, а от Отца, който е Източникът на Любовта. Това разбиране може би не е много удобно, защото то показва колко е голяма отговорността, която носите за своя живот.

Любовта е първичната сила на вашето съществуване. Добротата е мъдрото, отговорно и посветено приложение на любовта като сила в живота.

Всички сложни форми са смъртни. Те се разрушават и променят, за да продължи да се проявява животът. Придържането към структурите и сложните им конструкции, които се разпадат, би било преживяване на агония, независимо дали се отнася до телесна или социална привързаност, или бизнес.

Какво да правим тогава?

От гледна точка на Любовта, можете да пренасочите неизбежните промени към усъвършенстване на себе си и другите. Обаче това може да стане само когато направите структурите свои слуги.

Полюбопитствах: Как е станало толкова силно влиянието на структурите?

Когато структурата стане господар, определящ фактор, тя е достигнала твърде далеч. В края на краищата структурата винаги ще те предаде, защото така трябва да бъде. Структурата е смъртна. Дори естествениите структури на вселената са нетрайни, какво остава за създадените от ума формули, които поддържат единствено преходните дела на ежедневието.

Структурата на научната теория трябва да стане по-гъвкава, за да навлезе новаторското мислене. Бизнесструктурите трябва да станат по-гъвкави с появяването на новите ценности. Хората трябва да имат усет за себевладение, така че да стават по-отговорни. Ако на Земята съществуваше уважение към етиката, би трябвало радостта от извършеното добро, а не страхът от наказание да движи хората. Извън всякакви норми е това, че вече не можете да чувате повеленията на сърцето, че в живота ви липсва силата на сърцето.

Структурата се стреми към превъзходство, защото нейната смъртност влече със себе си постоянен страх.

Създадените от ума структури също толкова опасни ли са ?

Дори повече – *отговори Той*, – защото през повечето време вие ги бъркате с реалността. Умът обича структурата, защото структурата представлява логиката и същевременно дава на ума много подвижни парченца, които той да включи в собствената си сложност. По всеобщо споразумение умът утвърждава като реалност своите собствени изобретения. Много от онова, което наричате реалност, изобщо не е реалност, а просто структури, създадени от ума, за които сте се споразумявали. Когато сърцето започне да направлява живота ви, вероятно ще изберете да живеете без повечето структури, създадени от ума, или поне ще се научите да разграничавате онези, които искате да задържите, от безполезните. Умът има безколична любов към структурата и е спял за нейната преходност.

Най-опасните структури са онези, които вие приемате вътрешно под формата на идентичност: „Аз съм това, аз съм такъв, аз заемам такова обществено положение...“ Това, което приемате вътрешно, става невидимо за вас. Вътрешните структури са най-голямото препятствие пред вашето възприемане на вечността и осъзнаването на безсмъртието ви. Достатъчно лошо е, че се подчинявате на външните структури. Като ги приемете и вътрешно, ще страдате много от загубата на съзнателност. Когато това ви се случи, вие възприемате себе си като рожби на структурата. Нищо не е по-далеч от истината.

Ако познавахте себе си единствено като Любов, нямаше да имате страхове. Но всички останали идентичности се коренят в структурите и поради това са смъртни. Смъртността живее в страх от смъртта и оцелява чрез въдъхване на страх у всички, които желаят да ѝ станат съучастници. Със страха идват болката и страданието.

След като сте допуснали структурата в себе си, животът ви ще бъде задвижван от две сили: Любовта и страхът. Но вие не можете да служите и на двете. Макар че повечето хора се опитват...

Значи страхът и Любовта са противоположности?

Както вече ти казах, Любовта няма противоположност, защото тя е божественото разрешение на всеки дуализъм. Тя слага край на противоположностите. Но тя може да бъде избор и по този начин да има алтернативи. Алтернативата – това е другата възможност, която отхвърляш.

Деца на Бога продължават творението чрез своя избор и чрез своя възглед за реалността. Затова алтернативите са неизбежни.

Любовта унищожава дуалността, така че тя няма противоположност.

Любовта не се противопоставя на нищо, но побеждава всичко.

Любовта е в света, но не е от него.

Страхът и омразата, и злините, които те пораждат, са производни. Любовта е в началото. Любов-

та е съществувала преди вселената и съвсем сигурно – преди света на формите.

В началото не беше омраза и страх, но Егната Любов, Едно Тяло на възможностите и Един Дух.

Когато започна проявлението, свободната воля се разпростря до всеки аспект на Любовта – да бъдеш живот, да изживяваш живота, да осъществиш потенциала си и да осъзнаваш себе си като Любов. Съществуваше дори избор да отречеш природата си, ако пожелаеш. От този последния избор произлязоха „семената на злото“.

Осмелих се да запитам: Прости ми, ако прехвърлям някои граници, но не би ли ми казал: ако знаеше, че Юда ще те предаде, защо го включи в Свещения кръг?

Позицията на Юда в Свещения кръг беше избрана от Отца, не от мен. Всъщност има много, което не се знае за Юда, защото след предателството и самоубийството му той беше така мразен, че всички го изхвърлиха от сърцата си.

Аз разбихах Юда много добре от самото начало. Не знаех как точно ще ме предаде, какъв начин ще избере, но знаех, че това е неизбежно. Знаех също защо Отец ми ни беше събрал. Ние с Юда израснахме заедно. Като момче той беше най-близкият ми приятел. Роден в много влиятелно, добре образовано семейство, Юда имаше всички предимства, които богатството и образованието могат да дадат. Неговите родители му дадоха всички привилегии, които структурата можеше да даде в онези дни и поради това му беше предопределено да стане послушен слуга на структурата. Нещо повече, умът му беше претрупан с академични и интелектуални правила до степен, че засенчиха сърцето му.

Но аз го обичах и той ме обичаше. Ние играехме заедно като деца на „юдеи и римляни“. Често играехме на мъженица и аз винаги го намирах, а той не можеше. Когато го търсех, просто беше достатъчно да погледна зад най-голямата структура и Юда беше там. Но аз можех да стоя на равно място и той минаваше покрай мен сякаш бях невидим... Все едно, ние се радвахме на живота си заедно и понеже бях млад и изпълнен с веселие, понякога показвах чудеса на Юда – като момче, много преди чудесата, за които всички знаят. Аз понякога изчезвах пред очите му или правех да разцъфват мъртви клонки. Предполагам, че това беше част от детския ми темперамент.

Докато растяхме, той винаги беше моето предизвикателство. Той винаги ми даваше да разбера каква ще бъде степенята на неразбиране, пред която ще се изправя във всяка конкретна ситуация. Ако Юда не приемаше нещо, и другите нямаше да го разберат. Така можех да знам какво ниво на неразбиране ще прояви всеки друг по същия въпрос. Ние бяхме точни противоположности и той беше много добра противоположност. Той беше избрал своята роля и я играеше добре. Много преди да ме предаде, аз му бях простил болката от неговите дела, защото без тях нямаше как да се случи чудото. И напротив на много обвинения, той със сигурност не ме предаде заради парите.

Юда беше така посветен на структурата, както аз на Бога. Това беше същността на нашата драма.

В онази последна нощ, когато той напусна стаята, аз знаех че отива да изпълни съдбата си, така как-

то аз бях готов да изпълня моята. Той беше син на структурата, аз бях син на Бога. ... Със сигурност щеше да има развръзка преди края на нощта.

Той беше недоволен от моето аполитично учение и искаше насила да ме накара да заставам срещу римляните. Без съмнение, той имаше на ум да ме накара да проявя силата си (неговата представа за сила). Той знаеше, че римските войници ще гойдат за мен. И вероятно ги беше впечатлил с разказите си за моята сила, защото дойде цял легион. Той очакваше да направи чудо, когато ни обкръжиха. Вероятно от мен се очакваше да изчезна или да превърна войниците в стълбове или дървета. Той очакваше да стане някакво чудо. И то стана. Но чудото, което се случи, беше прекалено голямо за разбирането на Юда. Защото аз просто се подчиних.

Никои не беше по-шокиран от Юда и аз съм сигурен, че той не се самоуби от чувство за вина, но от опустошаващото разбиране, че всичко, което е замислял, е било погрешно. Моето подчинение беше единственото, което той не беше очаквал никога, защото един ум, обсебен от идеята за контрол, разглежда подчинението като поражение. Единствено сърцето, което познава безсмъртието си, може да си позволи да се подчини. Парадоксът на подчиняващото се сърце, което по този начин упражнява своята власт, е вероятно най-хубавото ми чудо. Затова бях тук. Останалото е история.

Адамантинните частички

Обмяната на адамантинните частички е диханието на живота.

Аз исках да науча повече за тях.

Те са фундаменталните строителни блокчета на физическото съществуване.

Те са енергийни потенциали, които активират, свързват в едно и дават форма на вечността. Като точки, те са неделими и генерични. Самото им съществуване обаче установява различните измерения. Няма ли измерение между две точки? Няма ли модел, образуван от серия от точки? Така се образува пространството. Чрез тези връзки енергията се активира и се отделя в различни ситуации.

Животът и посоката на адамантинните частици се определят от Любовта. Самите частици обаче имат памет и помнят преживяното. Затова Любовта, направлявайки течението на живота, позволява тенденциите и предпочитанията да водят до по-нататъшни опитности в същата посока. Адамантинните частици, които вече са извикани за живот, се включват в по-големи частици като неутрони, електрони, да не говорим за атомите.

Когато умира едно дърво, адамантинните частици, които съставят неговата форма, обикновено се превръщат в друго дърво. Всъщност това представлява животът: свободно и неструктурирано доставяне на адамантинни частици под влиянието на Любовта. Животът е Любов в действие.

Ако днес престана да живея на тази Земя, какво ще стане с адамантинните частици, които съставят тялото и живота ми?

Неизброими легиони от адамантинни частици просто принадлежат на вселената, предвидени от Отца за всеобща употреба в състава на елементи като кислород, водород, въглерод и т. н. Тези частици ще се върнат към общата си матрица. Трилиони на куб принадлежат на човешката раса и ще рециклират в новородени деца, според начините, по които тяхната любов наподобява пътищата на Любовта, които ти си оставила след себе си. Билиони адамантинни частици са дошли при теб от твоя род и ще се върнат в него, за да поддържат новите поколения от деца според pogodbiето, което имат с теб в изразяването на Любовта. В дните след заминаването ти адамантинните частици, които ти си обменила с другите в живота си, ще се върнат към законните им собственици. Обаче в момента на заминаването ти всички частици, които ти лично си магнетизирала със сърцето си и си използвала, за да изградиш живота си, ще те последват. Те или ще се прикрепят към душата ти, или ще отпътуват към местата, които ти си маркирала с любовта си и ще чакат там, докато сърцето ти отново ги призове. С други думи, те са завинаги твои.

Помни, че любовта контролира адамантинните частици. Винаги приемай храната с любов, защото любовта е тази, която казва на храната как да храни тялото ти. Благославяй храната и благодари на онези, които са ти я приготвили и доставили. Твоята любов ще бъде в съзвучие с честотата на трептенията, които твоето сърце е определило за тялото ти и ще каже на тялото ти как правилно да използва съставките на храната. Силното сърце поддържа тялото в по-висши трептения и обуславя по-ниска съпротива към усвояването на енергията, което не само е по-ефикасно, но и улеснява производството на витамини и микроелементи в организма.

Сърцето е връзката, свързваща ви с Бога и космоса, която интегрира вашия собствен център на опитности, осъзнаване и характер с онова, което се простира отвъд вашето разбиране.

Сърцето е магнетично, тихо и спокойно. Усещането, когато си в него, е подобно на онова, когато си почиваш в спокойно небесно езеро или плуваш в тишина. Като магнетичен център, сърцето ви е велик генератор на вашата жизнена енергия и колкото сърцето ви става по-мощно, толкова нараства енергията ви на физическо, умствено, емоционално и духовно ниво. Вътре в сърцето си ще намерите също яснота, разрешение, постоянство, тишина, уважение, правда, милост и възприемане на великото.

Любовта е това, което Е. Единният Дух и адамантинните частици образуват моделите си на съществуване под ръководството на сърцето. Душата на човека е интегрирано единство на любов, дух, адамантинни частици, опитности, дела, надежди и мечти, които съставят живота ви. Сърцето е портата на душата едновременно към живота и отвъд, към вечността. Сърцето е вечният и неподвластен на структури източник на всяко висше знание. То е онази точка във всеки човек, където външните и вътрешните сили са едно.

Превод от английски: д-р Св. Балтова

Петте образа на Рая

Хари САЛМАН

Според някои духовни традиции, на Земята съществуват четири образа на Рая. Можем да ги намерим в регионите, където човечеството в процеса на историята се е учело да поддържа връзка с духовните същества от сферата на Слънцето. Това са били места, където човечеството се е подготвяло да посрещне Христос, който слиза от Слънцето. Историята на тези четири области може да ни позволи да видим от друг ъгъл историята на човечеството.

Раят обикновено е описван като оградена градина (това е значението на иранската дума *pairidaeza*, от която е произлязла гръцката дума за рай – *paradeisos*), където хората директно общуват с Бога. Книгата „Битие“ описва два рая на Сътворението: най-напред човек е сътворен на космическо ниво, по Божи образ и подобие, като „мъж и жена“ едновременно (първа глава). След това той е сътворен и на земен план, когато в земния рай са създадени Адам и Ева (втора глава).

В своето развитие човечеството преминава през определени етапи. Те са известни в духовната наука като великите епохи на човешката еволюция на Земята. Известни са седем такива епохи, започващи с Полярната епоха, по време на която човечеството все още не е въплътено. По време на втория етап – епохата на Хиперборея, човечеството живее в етерни тела. Едва в Третата – Лемурийската епоха хората слизат в плътни, физически тела. Тук намираме градината на Едем, където се извършва грехопадението. Четвъртата епоха от човешката история е времето на Атлантида. Сега живеем в Петата, пост-атлантската епоха и след развитието на още две култури – славянската и американската – ще започне Шестата епоха. Последната епоха ще доведе до завършек земната еволюция на човека.

Духовната наука не разказва много за Полярната епоха. Повече знаем за Хиперборея. Древните гърци са наричали така страната, откъдето идвал северният вятър – бореят. Те са я локализирали някъде далеч, в Северната част на Европа – в Северна Скандинавия и Северна Русия. Според гръцката митология слънчевият бог Аполон прекарвал там зимата. В ранната история на Земята това вероятно е било територия, където силите на Слънцето са били особено мощни. Така слънчевите качества, присъщи на тази земна област, са я превърнали в малък космичен рай за етерното човече-

ство на Земята, което все още живеело в единство с духовните същества. И досега все още там се чувства това силно излъчване, особено през летните месеци, когато Слънцето се скрива само за няколко часа или изобщо не залязва в страни като Лапландия. Руснаците знаят, че езерата и горите на Севера, където са живели толкова отшелници, притежават особена етерна чистота и всеки, който е бил в Архангелск или на Соловецките острови в Бяло море, може да усети това. Преди 5000 години бреговете на Северните морета са били места на слънчеви мистерии. Лабиринтите, изработени на открито от парчета скали и камъни, част от които са останали до днес, свидетелстват за ритуалите на космични посвещения, извършвани там. В тези области намираме първия образ на все още космичния рай.

След развитието на Втората епоха на север, човечеството преминава в Третата епоха – на юг, в Лемурия, изчезналият континент между Африка, Индия и Австралия. Това е било време на силна вулканична активност, при което Луната била все още част от Земята. В северните части на Лемурия човечеството е получило физическото си тяло. В книгата „Битие“ се разказва за Градината на Едем, където човек се разхождал и говорил с Бога. От тази градина изтичала река, която се разклонявала на четири реки. „Името на едната е Фисон, тя обикаля цялата земя Хавилска.“ – т. е. Арабия (Битие 2:11). „Името на втората река е Гихон, тя обикаля цялата земя Куш“ (Битие 2:12) – това е Нил. „Името на третата река е Хидекел (Тигър); тя тече през Асирия. Четвъртата река е Ефрат“ (Битие 2:14). Това описание на рая включва Арабския полуостров. Според легендите градът Йерусалим също се включва в него. Този рай е бил не пустинната област, която виждаме сега, а истинска тропическа градина, с изобилна растителност и вода. Нефтьт на Средния Изток е крайният продукт на огромните количества органичен материал.

По време на Лемурийския период Луната се отделила от Земята, като съответно настъпва и разделение на половете, след което вече са налице мъжът и жената. Яхве, духът на Луната, ръководи човешката еволюция до момента, когато Луцифер, духът на Венера, слиза в рая, за да изкуши човечеството. В резултат на не-

говата намеса човекът загубва връзката със своята висша, космическа същност.

Вторият рай в Лемурия е големият земен рай и негови умалени копия са оазисите и градините на Средния и Близкия Изток. Подобни малки земни копия на рай намираме в Йерусалим, Галилея и Дамаск. С красотата и етерното си излъчване те дават представа за първоначалното великолепие на Градината на Едем.

Бибlijата разказва, че когато Авраам се връща в Йерусалим, след като е разбил неприятелите си, той е посрещнат от Мелхиседек, салимският цар и жрец на Бога Всевишни (а това е Христос), който го благославя и изнася хляб и вино. Мелхиседек е предводител на слънчевите мистерии в Йерусалим и срещата му с Авраам е пророчески образ, предсказващ жертвата на Христос, която прави възможно връщането на човечеството отново в истинския рай. Христос Възстановява връзката на човека с по-висшето му естество.

След разрушението на Лемурия човечеството обитава Атлантида – континента, намирал се между Европа, Африка и Северна Америка. Развитието на човешките е ръководено от светилища – оракули, посветени на всяка от седемте планети (включително Слънцето и Луната). Там жреците общували с боговете (ангелите и архангелите). Преди края на Атлантида предводителят на слънчевите мистерии Ману събрал своите ученици, за да ги подготви за настоящата епоха. Той ги завел недалеч от днешна Ирландия; тук, сред

мъглите на Северна Атлантида, учениците му са развивали първите си способности за мислене, които съставят основата на съвременното съзнание. В Атлантида хората са притежавали ясновиждане. Тази малка група ученици са го загубили, за да може да бъде то постепенно заместено от новата способност – да мислят самостоятелно. Било е необходимо да минат още хиляди години, преди човечеството да се научи да мисли рационално. В края на Атлантида Слънцето, което дотогава винаги е било скрито поради изключително влажната атмосфера, пробил облаците.

Слънчевата мистериозна школа на Ману е създала образ на Рай, който има връзка с космическия рай на Хиперборея. Тя е оставила отражение на реалността си в Ирландия, която също притежава етерната чистота на Севера. По тази причина Ирландия, с нейните древни мистериозни центрове, създава образ на един рай, в който Луцифер не е имал достъп. Друидите на Ирландия са имали връзка с Христос, който по това време вече е слизал от Слънчевата към Земята сфера. По духовен път те са знаели какво става в Палестина. Според легендите Бригид е присъствала на раждането на Исус и му дала мантията си. Друидите нарекли Новородения Царят на Природните елементи.

След потъването на Атлантида в океанските дълбини (около 10 000 г. пр. Хр.) Ману повел учениците си на дълго пътуване – до пустинята Гоби, където имало условия да продължат да развиват мисленето

Ван Ейк „Прекаление пред Божия Агнец“

си. По онова време тя е била благословена с тропически климат и покрита с езера. Елена Блаватска, основателката на теософското движение, описва как на различните острови се установили нови мистериини школи, всяка една свързана с определена планета (включително Слънцето и Луната). Тези мистериини школи, които са имали като общ център школата на Слънчевите мистерии, създават нов образ на Рая, където посветените са общували с духовни същества. Оттук Ману изпратил седем от своите ученици, известни като седемте Риши, в Индия, за да положат основите на индийската култура.

В по-късни времена духовни посветени били изпращани в Централна Азия, Месопотамия, Египет и Европа, за да задвижат новия цикъл от седем култури, които заедно образуват Петата епоха. Във всяка от тези страни те са основавали мистични центрове с изобилие от растителност – дървета, градини, извори, оградени със стена – малки копия на Рая.

В басейна на река Тарим, в западната част на пустинята Гоби, намираме оазиси, простиращи се по протежение на някогашния Път на коприната, където през Средните векове е действала езотеричната християнска школа на Мани, пророкът на Светия Дух. Той е имал много последователи. Такъв център е бил например Турфан, намиращ се на дъното на много дълбоко, пресъхнало езеро. Тези оазиси са смътно отражение на някогашния рай, чийто истински образ е бил много впечатляващ.

Като разглеждаме местата на тези четири образа на Рая, ще видим, че образуват кръст по земната повърхност: в Хипербореийския север – северна Русия (споменът за Втората епоха), в Лемурийския юг – Йерусалим и Галилея (споменът за Третата епоха), в Атлантския запад – Ирландия (споменът за Четвъртата епоха) и на изток – оазисите по Пътя на коприната (източникът на настоящата – Петата епоха). Петата епоха още не е свършила, но духовните групи вече подготвят Шестата. Тази идваща епоха ще работи с духовните импулси на любовта и братството, които трябва да разцфтят в Славянската култура. Нашата, Пета епоха също създава образ на Рая, но той е различен от предшестващите го четири образа.

След слизането на Христос на Земята самата планета навлиза в дълъг процес на трансформация, при който ще се превърне в слънце, чийто символичен образ е Новият Йерусалим (от книгата на Апокалипсиса). Тази нова Земя ще се превърне в новия космически рай.

Работейки за тази трансформация, отшелниците на ранното християнство са създавали своите малки копия на Рая – своите градини в пустинята, където са отглеждали храна, билки и цветя. Тези градини са олицетворявали за тях образа на първоначалния, но и на бъдещия Рай. По-късно в манастирите на Европа виждаме създадени прекрасни градини като места за

отдых, за медитация и за радост от космичните енергии на Рая. В съвременните ни градове имаме ограничена версия на такива райски кътчета в обществени-те ни паркове.

Възобновяването на природата вследствие на човешката дейност е първият аспект на петия образ на Рая. В настоящата култура тази дейност се развива и в две други направления, които показват втория и третия аспект на този нов образ. Вторият аспект е превръщането на вътрешното пространство у човека в рай, а човешкото сърце е центърът за общуване с Бога. Вътрешният живот на душата се нуждае от специални грижи, за да разцфти като истинска градина с изобилен живот, топлина и светлина. Третият аспект се състои в пресъздаването на живота на Рая при взаимоотношенията с другите. Там, където двама или трима са събрани в името на Христа, Той присъства между тях. Когато сме будни за това присъствие, ние сме пристъпили в „Божие Царство“. Това е състоянието на разширено съзнание, при което отново намираме Бога: вътре – в пространството на сърцата си, а навън – в социалния ни живот и в природата, и отново общуваме свободно с Него. Съзнателното сътворяване на този нов образ на Рая, едновременно вътре в нас и навън, в обществения и природния свят, е задача на новата славянска култура.

Какво общо има това с България – страната, която според Учителя Петър Дънов има специална роля в подготовката на Новата култура? България е пълна със злато. Всяко лято се открива още и още от златото на траките. Ванга е говорила за златния град Петра, близо до Рупите. Какво е значението на толкова много злато в планините, както тук, на Рила, където водата от изворчето на Ръцете съдържа злато? Златото е металът на Слънцето. В миналото то никога не е било използвано за лични цели. Било е използвано само в ритуалите, посветени на Бога на Слънцето и е придружавало царете-жреци в гробниците им. Златото е принадлежало на бога на Слънцето. Вибрациите на златото са водели посветения до състояние, в което той е можел да общува с този бог. В тялото златото е свързано със сърцето – органът, чрез който човек се свързва с висшето си Себе.

Златото на България е направило тази страна привилегировано място за общуване с Христос, един скрит рай, каквито са Рилските езера, непознати на външния свят. В тракийските планини Орфей, синът на слънчевия бог Аполон, е създавал хармония в душите на хората с музиката и песните си. Това е бил неговият принос към мисията на Христос. Сега външното злато трябва да се превърне във вътрешно, в нови качества на сърцето, създаващи културата на любовта и братството, на грижа за природата. Според мен това е посланието на златните съкровища, открити в България през последните години.

ОЦЕНКА НА ЕФЕКТИВНОСТТА ОТ ЗАНИМАНИЯТА ПО ПАНЕВРИТМИЯ ВЪРХУ ИНТЕЛЕКТУАЛНОТО ФУНКЦИОНИРАНЕ ПРИ УЧЕНИЦИТЕ ОТ 3 КЛАС В МАСОВО И В ПОМОЩНО УЧИЛИЩЕ

гоц. г-р Ваня Матанова, СУ „Св. Кл. Охридски“,
Дияна Димитрова, преподавател по Паневритмия

Навлизайки в епохата на глобални промени при все по-големите експерименти в природата и научно-техническата революция, човечеството е в период на криза и обновление. Този глобален тласък напред продуцира деформации в различни сфери на социално-психичните структури. В кръга на тази проблематика се завъртат особено силно ред негативни реалности, свързани с най-голямото ни богатство – децата. Възрастовата сегрегация, телевизорът, компютърът, дрогата, кризата в образованието и общуването са все тежки бичове, които оставят своите негативи върху сложния и неуравновесен психически живот на подрастващите. Мотивацията да бъдеш образован губи вече своите ясни очертания. Длъжник в това отношение на учениците, и то особено в начална степен, е образователната система, която съдейства за конюнктурния подход на учители, ученици и родители към образователния статут на децата. Единствената възможност да се преодолеят сериозните проблеми в образованието е използването на нови алтернативни насочености, отговарящи на потребностите на новия модерен човек. Една такава алтернативна възможност е Паневритмията – танц, създаден на българска земя, в началото на 30-те години на XX век от Петър Дънов. Танц, който носи в себе си традиционно българска характеристика и полъха на новото време.

„...това е новото, което трябва да се внесе в днешната култура. Тя (Паневритмията) има да играе важна образователна и възпитателна роля в училището. Въвеждането ѝ ще даде голям тласък за вливане на нови културни ценности...“ (1)

Паневритмията е съчетание на музика, поетичен текст и хореография. Тази оригинална компилация влияе върху различни мозъчни нива, при това едновременно. Подобно многоплатово развитие оформя и съответно многостранно въздействие. Като една от най-забележителните роли на Паневритмичната практика може да се посочи педагогическата заслуга и по-конкретно влиянието на Паневритмията върху интелектуалното функциониране при ученици от 3 клас в масово и в помощно училище – там, където се поставят основите на образованието.

Характерно за интелектуалното пространство при нормалните деца е: „Все по-голямо усъвършенстване на аналитико-синтетичната дейност на кората на главния мозък, а оттук и усъвършенстване на познавателните процеси, където сетивното познание има голямо място и значение. Важно условие за резултатна учебна дейност е развитието на вниманието на детето, характеризиращо се с ограничен обем, малка устойчивост и слаба способност за разпределение. Въображението е възпроизвеждащо, мисленето – конкретно-емоционално.“ (2)

За да бъде фиксирана умствената изостаналост, е необходимо да се имат предвид не само генетичните и психични признаци, характеризиращи умствената изостаналост, но и социално-адаптивните възможности на индивида.

Под умствена изостаналост се разбира обща интелектуална изостаналост, възникнала в периода на развитието и асоциирана обикновено с понижени способности за житейска ориентация. Умствената изостаналост е състояние на задръжане или непълно развитие на интелекта, характеризиращо се с нарушения на уменията, възникващи в процеса на развитие и даващи своя дял във формирането на общото ниво на интелекта, т.е. когнитивните, речевите, двигателните и социалните умения.

Според Американската асоциация умствената изостаналост се отнася до трайни ограничения на функции. Характеризира се със значително под средното интелектуално функциониране и се проявява със съпътстващи ограничения в две или повече от следните адаптивни умения: комуникация, общуване, самообслужване, битови умения, социални умения, касаещи използването на обществото за собствени потребности, себенасоченост, здраве и безопасност, познания, умения, спортна дейност, физическа активност и труд.

Във връзка с унификацията на понятието група експерти на ЮНЕСКО предлагат дефиниция, която обособява два основни признака на умствената изостаналост: забавено общо развитие и ограничени способности за обучение. Съвременните концепции разглеждат интелекта не като единна характеристика, а като на-

бор от специфични способности. Терминът *умствена изостаналост* обединява голяма група аномалии на психическото развитие, при което в различна степен страда интелектуалният статус.

Като се има предвид основополагащата роля на обучението в тази възраст и на базата на краткия теоретичен анализ извеждам *хипотезата*: при системно практикуване на Паневритмията ще се подобри интелектуалното развитие на учениците от трети клас на общообразователните училища и на помощните училища.

Провеждане на изследването

Целта на изследването е да се докаже положителното влияние на този метод върху интелектуалното функциониране при децата от тази възрастова група.

Задачи:

1. Да се разкрият теоретичните основи на изследвания проблем;
2. Да се експериментира въздействието на Паневритмията върху качествата на вниманието, паметта и въображението, като елементи на познавателната структура на психиката;
3. Да се установи положителното въздействие на Паневритмията върху интелектуалното развитие на учениците;
4. Да се изведат препоръки.

Обект на нашите изследвания са учениците от трети клас на общообразователно училище в гр. Ямбол и трети клас на помощно училище в гр. Елхово, практикуващи Паневритмията съответно трета и втора година. Учениците са включени в две групи: експериментална-практикуващи и контролна-не практикуващи Паневритмията. *Методика* и организация на изследването

- метод на въздействие – изучаването на Паневритмията,
- проучване на литературни източници,
- наблюдение и беседа,
- психологически изследвания преди занятията и след приключването им. Изследвани са следните показатели: устойчивост и превключване на вниманието, образна памет, въображение, интелектуално ниво (тест на Рейвън);
- Статистически методи – чрез вариационен анализ.

Резултати и анализ

При анализа на резултатите от изследванията се установиха интересни за теорията и практиката закономерности.

За ученици от масовото училище

При учениците от контролната група (табл. 1), които не тренират Паневритмията, не са настъпили дос-

товерни промени на изследваните показатели за устойчивост и превключване на вниманието, образната памет и въображението.

От табл. 1 се вижда, че гаранционната вероятност $P(t)$ на разликите на средните величини е не повече от 95%. Това показва, че през периода на изследването не са настъпили достоверни промени при учениците от контролната група.

В резултат на приложеното въздействие чрез системни занимания по Паневритмията в експерименталната група (табл. 2) са настъпили значителни достоверни промени на изследваните психологически показатели:

- устойчивостта на вниманието е нараснала с 41% и $P(t) = 89,20\%$. Въпреки че тя не е достоверна, се забелязва тенденция на подобрене на устойчивостта на вниманието вследствие на тренировките по Паневритмията;
- превключване на вниманието е нараснало с 83%,
- образната памет – с 21 %,
- въображението – с 56%.

Всички проценти са с висока гаранционна вероятност, по-голяма от 95%. Това показва, че приложеният метод на въздействие е оказал положително влияние върху развитието на познавателните процеси: устойчивост и превключване на вниманието, образната памет и въображението.

Ефективността на въздействие на упражненията от Паневритмията се доказва от сравняване на резултатите на двете групи (табл. 3). Както се вижда от таблицата, в края са настъпили достоверни промени в експерименталната група, като ясно се вижда, че:

- *устойчивостта на вниманието* се е подобрила от 26,3 % на 42,50% при $t = 2,40$ и коефициент на гаранционна вероятност 96,30 % т. е. това е достоверно;
- при *превключване на вниманието* е настъпило подобрене, въпреки че не е достоверно $P(t) 85\%$, се наблюдава тенденция към подобряване;
- при *образната памет* също се забелязва тенденция на подобряване, където $P(t) = 82,30\%$. Това се дължи на ограничения брой изследвания. Ние сме убедени, че упражненията са оказали въздействие по тези два показателя – качествата на вниманието и образната памет.

- *въображението* силно се е подобрило – $P(t) = 98,40\%$, което показва, че тренировките по Паневритмията много силно са въздействали на въображението на учениците.

При обобщение на изследването на четирите показателя на познавателната структура на психиката

Контролна група гр. Ямбол

t – критерий на Стьюдент за зависими извадки

Табл. 1

Показател	I изследване		II изследване				
	X1	Σ	X2	Σ	d	t	P(t)
1 Устойчивост на вниманието	21.03	11.66	26.33	11.91	5.30	0.75	51.10
2 Превключване на вниманието	40.83	11.87	47.33	23.24	6.50	0.86	57.30
3 Образна памет	7.67	1.21	7.83	0.98	0.16	1.00	63.70
4 Вартег-въображението	0.29	0.13	0.24	0.05	-0.05	1.11	68.40

се вижда, че заниманията по Паневритмия положително и достоверно са въздействали за подобряване на психиката на изследваните ученици, (фиг.4 и 5)

За ученици от помощното училище

Установи се, че е оказано положително въздействие върху основните познавателни процеси – устойчивост и превключване на вниманието, както и върху интелектуалното развитие на учениците от помощните училища (табл. 4).

– устойчивостта на вниманието

Настъпили са тенденции към подобрене при първото и второто изследване в резултат на въздействието на тренировките по Паневритмия, което е 87,60%.

– превключване на вниманието

Наблюдава се положителна промяна 99,30%, което говори за силното влияние на упражненията от Паневритмията върху превключване вниманието на децата от помощното училище.

– развитието на интелекта

Експериментална група гр. Ямбол

t – критерий на Стюдънт за зависими извадки

Табл. 2

Показател	I изследване		II изследване		d	t	P(t)
	X1	Σ	X2	Σ			
1 Устойчивост на вниманието	30.22	12.02	42.50	11.41	12.28	1.95	89.20
2 Превключване на вниманието	36.25	16.00	66.33	18.58	30.08	3.01	97.00
3 Образна памет	7.00	1.26	8.50	0.55	1.50	2.67	95.50
4 Вартег-въображението	0.25	0.11	0.39	0.12	0.14	3.16	97.50

Фиг. 1

Фиг. 2

Фиг. 3

Сравнение между експериментална и контролна група гр. Ямбол

t – критерий на Стюдънт за зависими извадки

Табл. 3

Показател	I изследване		II изследване		d	t	P(t)
	X1	Σ	X2	Σ			
1 Устойчивост на вниманието	26.33	11.91	42.50	11.41	16.17	2.40	96.30
2 Превключване на вниманието	47.33	23.24	66.33	18.58	19.00	1.56	85.10
3 Образна памет	7.83	0.98	8.50	0.55	0.67	1.45	82.30
4 Вартег-въображението	0.24	0.05	0.39	0.12	0.15	2.88	98.40

Фиг. 4

Фиг. 5

Показател	I изследване		II изследване		d	t	P(t)
	X1	Σ	X2	Σ			
1 Устойчивост на вниманието	4.82	3.94	9.22	6.62	4.40	1.94	87.60
2 Превключване на вниманието	19.34	25.29	57.40	17.83	38.06	5.03	99.30
3 Тест на Рейвън	20.40	8.50	37.60	19.26	17.20	2.90	95.60

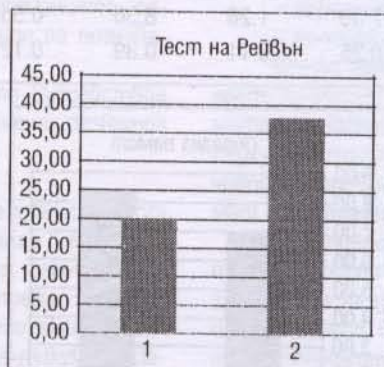
Контролна група гр. Елхово

t – критерий на Стюдънт за зависими извадки

Показател	I изследване		II изследване		d	t	P(t)
	X1	Σ	X2	Σ			
1 Устойчивост на вниманието	17.26	8.67	9.22	6.62	-8.40	1.65	86.20
2 Превключване на вниманието	30.38	26.98	57.40	17.83	27.02	1.87	90.10
3 Тест на Рейвън	20.60	8.17	37.60	19.26	17.00	1.82	89.30

Фиг. 6

Фиг. 7

В резултат на въздействието значително се подобрява интелектуалната дейност на децата: $1=2,90\%$ и $P(t) 95,60\%$. Това показва, че обучението по Паневритмия оказва силно въздействие върху висшите психически процеси, в случая върху интелекта на учениците, върху тяхното обучение и развитие.

При експерименталната група, в сравнение с контролната, в началото на експеримента не са констатирани никакви достоверни промени, което е признак, че двете групи са с еднакви познавателни възможности – $P(t) < 95\%$. Разликите в резултатите са в края на експеримента.

Достоверни промени са настъпили при експерименталната група, което се дължи на системните и целенасочени тренировки по Паневритмия. Установява се висок коефициент на достоверност – $98,90\%$ на експерименталната група в сравнение с контролната група, което отношение потвърждава хипотезата, че редовните тренировки по Паневритмия въздействат положително върху цялостното познавателно развитие на учениците от помощните училища.

Изводи:

1. В резултат на системни занимания по Паневритмия силно се въздейства върху основните качества на вниманието – устойчивост и превключване, върху образната памет и въображението при учениците от общообразователните училища.

2. Много силно въздействие оказва обучението по Паневритмия върху устойчивостта и превключването на вниманието, върху умственото развитие на учениците от помощните училища.

Може сериозно да се твърди, че Паневритмията е един успешен корекционно-компенсаторен метод.

Препоръки:

Предлагаме Паневритмията да се включи в извънкласните форми на обучение на учениците от общообразователните училища.

Да продължи изследването върху въздействието на Паневритмията върху другите психични структури и нравствено-етични качества на подрастващите.

3. Обучението по Паневритмия да се включи в програмата на помощните училища.

Използвана литература:

1. Йорданова, Е. Паневритмията като система за хармонично развитие на човека и обществото (Първа научна конференция), София, 2001.

2. Проф. Пиръв, Г. Детска психология с дефектология, НИ „Наука и изкуство“, 1960.

Статията ни беше предоставена от авторката Дияна Димитрова

КАМПАНИЯТА „ЕНЕРГИЙНА РЕВОЛЮЦИЯ“ НА ГРИЙНПИЙС

От кораба „Анна“ Грийнпийс промотира възобновяемите енергийни източници и настояваше за спиране на производството на ядрена енергия.

СОФИЯ, 1 август 2005г. – Грийнпийс обявява пристигането на своя кораб „Анна“ в България. Корабът се използва от международната организация да популяризира енергийната революция в Европа и Средиземноморието като част от световната кампания за борба с изменението на климата и с опасностите от ядрената енергетика. Най-интересните моменти от обиколката на плавателния съд бяха посещенията в Козлодуй на 5 август, където Грийнпийс се присъедини към българските неправителствени организации в усилията им да привлекат вниманието върху проблема с радиоактивните отпадъци, както и посещенията в Свищов от 8 до 10 август, където Грийнпийс беше гост на местната опозиция срещу строежа на втора атомна централа в Белене. Изложбата „Енергийна революция“, която плава с кораба „Анна“, беше отворена за всички желаещи да я посетят в градовете от обиколката.

През идващото десетилетие Европа е изправена пред ключови решения в областта на производството и консумацията на електроенергия. Изменението на климата е доказано сериозно предизвикателство, а емисиите въглероден диоксид трябва да бъдат редуцирани с над 80% до 2050 г., за да се предотврати повишение на температурата на Земята с повече от 2°C. Европа ще трябва да приложи на практика договореностите от Протокола от Киото и да продължи със сериозни инициативи в тази област и след края на срока на действие на Протокола през 2012. Европа планира да инвестира 700 милиарда евро през идните 10–15 години в подмяна на старите мощности за производство на електроенергия и ще трябва да използва случая, за да премине от замърсяващите енергийни ресурси,

като въглища и атомна енергия, към енергийна ефективност и чисти източници на енергия като силата на вятъра, биомасата, водни електроцентрали и слънчева енергия.

Грийнпийс настоява за Енергийна революция – промяна в енергийната политика по целия свят в посока, различна от използването на изкопаеми горива и ядрена енергия. В рамките на обиколката си ветроходният кораб „Анна“ плаваше по Дунав, за да привлече вниманието към нуждата от промяна в енергийната политика на страните от Централна и Източна Европа. За целия тур „Анна“ измина общо над 5 000 км. Корабът тръгна от Полша през май, продължи през Германия, Холандия, Белгия, Люксембург, Австрия, Словакия, Унгария, Хърватска, Сърбия и пристигна в България. „Анна“ продължи пътуването си към Румъния, после през Черно и през Средиземно море, и ще достигне Египет през октомври.

Грийнпийс бе поканен да дойде с кораба „Анна“ от българските неправителствени организации, обединени в Националната коалиция „АЕЦ БелеНЕ“. Коалицията включва организации като Информационен и учебен център по екология (ИУЦЕ), Фондация за земеделие и околна среда, Екологично сдружение „За Земята“, Национално движение „Екогласност“ и др.

ПО ВРЕМЕ НА ОБИКОЛКАТА В БЪЛГАРИЯ ГРИЙНПИЙС НАСТОЯВАШЕ ЗА:

Спиране на по-нататъшни инвестиции в атомни проекти; Спиране на проекта за АЕЦ Белене;

Енергийна политика, фокусирана върху развитието на енергийната ефективност, енергия от възобновяеми източници, прекратяване на използването на атомна енергия в най-кратък срок, а в по-далечен план – прекратяване използването на енергия от изкопаеми горива;

Развитие на правни и пазарни механизми, подпомагащи енергийната ефективност и използването на енергия от възобновяеми източници;

Прекратяване на заплахите за поддръжниците на алтернативната енергийна политика и спиране на манипулациите при процедурите по планиране на големи енергийни проекти; съблюдаване на принципите на демокрацията и зачитане на човешките права: Грийнпийс категорично заклеиява опита за покушение, който бе извършен в село Любеново, Плевенско, срещу еко-активиста и носител на наградата за екология „Голдман“ Албена Симеонова.

По време на обиколката си в България „Анна“ превозваше пътуващата изложба „Енергийна революция“, посветена на промените в климата, предизвикателствата и решенията на проблема, и конкретни примери за тях. Изложбата беше безплатна и отворена за посещение за всеки желаещ. На твърда земя експозицията бе съпроводжана от информационен бус.

На съвместна пресконференция във Варна на 24 август Бернхард Друмел, изпълнителен директор на Грийнпийс за Централна и Източна Европа, обяви сполучливия завършек на европейското турне: „Българите вече знаят, че има бъдеще за чистата енергия, различно

от използването на ядрената енергетика, бъдеще, което отговаря на нуждите на идните поколения и ще предотврати глобалните промени в климата.“

„Успехът на кампанията „Енергийна революция“ надмина нашите очаквания. Властите в Хърватия обещаха нови стъпки за устойчиво енергийно бъдеще. Българското енергийно министерство показва истинското си лице на официално оръжие на ядреното лоби, като безуспешно се опита да отклони вниманието на българската преса от кампанията. Но най-големия успех виждам в активната подкрепа от хилядите граждани, които посетиха изложбата „Енергийна революция“ в страните, през които премина.“

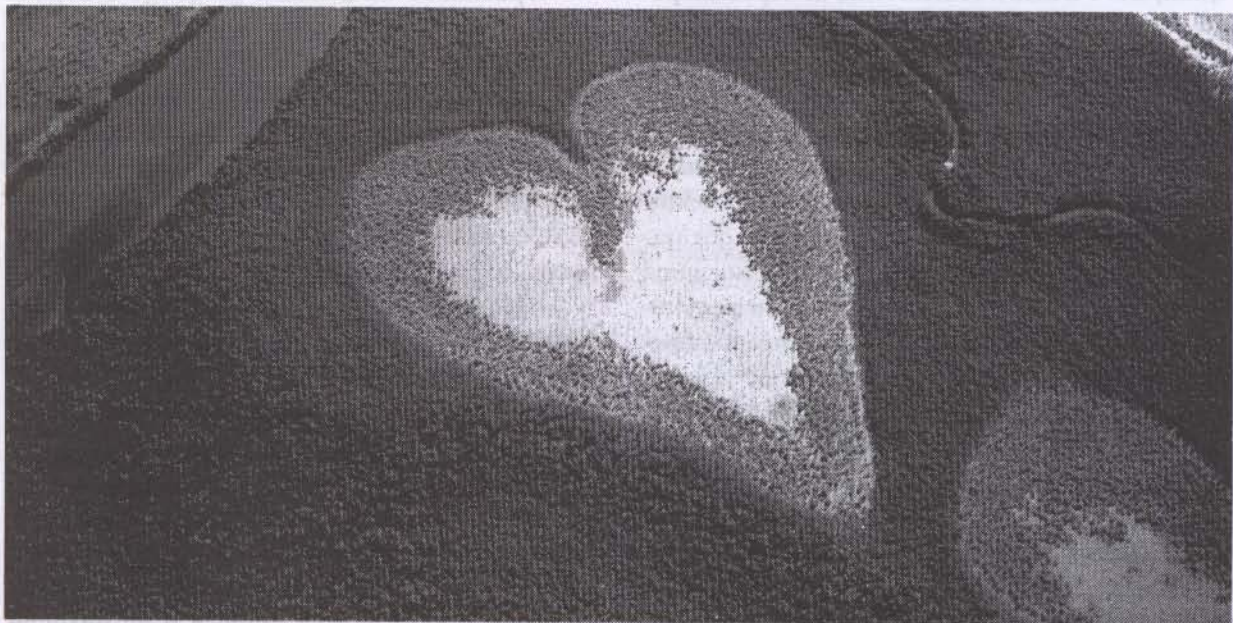
ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ:

Франко ПЕТРИ, прес-служба на Грийнпийс за Централна и Източна Европа; на борда на „Анна“, (английски, немски), мобилен тел.: +43 664 61 26 721, email: franko.petri@greenpeace.at

Ян ХАВЕРКАМП, организатор на енергийни кампании на Грийнпийс за Централна и Източна Европа; на борда на „Анна“, (английски, немски, чешки, холандски), мобилен тел.: 0888 311 690 или +420 603 569 243, email: jan.haverkamp@diala.greenpeace.org

Албена СИМЕОНОВА, говорител на Грийнпийс за българската обиколка на борда на „Анна“, (български, английски), мобилен тел.: 0888 215 268

Петко КОВАЧЕВ, говорител на Национална коалиция „АЕЦ БелеНЕ“, на борда на „Анна“, (български, английски), мобилен тел.: 0888 420 453, email: petkok@bankwatch.org

Нова Каледония - снимка от книгата на Ян Артус-Бертран „Земята, видяна от небето“

GREENPEACE

Научих за акцията на Грийнпийс от интернет. Понеже имам интереси в областта на алтернативната енергия и съм участвал в предишни проекти, свързани с екологична тематика, бях много мотивиран да участвам в този голям и сериозен проект на световната екологична организация.

След предварителното обучение в Нови Сад на доброволците от Балканските страни, в това число и на нас – 12 човека от България, мина една седмица в изчакване акостирането на кораба на българска земя – във Вигин, на 03.08.2005.

Въпреки многото работа около изложбите и допълнителната помощ на кораба, благодарение на добрата организация и амбициозния млад екип, успяхме да свършим всичко в предвиденото време. Впечатленията ми са много положителни както за хората от Грийнпийс, които бяха от доста европейски страни, така и за организацията като цяло – успяха да се изпълнят всички планове с положителен резултат. Въпреки краткото време на престой – 5 дена на кораба и в дунавските градове, успях да завържа много контакти с активистите от Грийнпийс. Имаше много забавни моменти, за които повечето участници се стараеха да стават. Така работата течеше по-лесно и ползотворно. Всичко бе на доброволни начала и всеки вършеше това, което можеше и имаше желание да прави. Разбира се, имаше и определени неща, които трябваше да се изпълнят, но за това всички бяха амбицирани да помагат. Нашата задача бе основно да обясняваме на хората целта на изложбата и да ги каним да разгледат платната, на които всичко бе обяснено с много снимки и рисунки: глобалното затопляне, последициите от него, всякакви видове алтернативни източници и тяхната реализация в доста страни по света. Учуди ме фактът, че изложбата в София протече без много голям успех. Хората гледаха доста скептично към тези идеи. За това допринесоха разбира се и медиите, които според мен са манипулативно

средство на корумпираната олигархия. Докато в крайдунавските градове срещаме доста по-голямо разбиране и одобрение. Явно там хората, поради контакта с европейските страни, знаят и са видели повече в тази област.

За мен проблемът е от изключително значение и трябва все повече хората да обръщат внимание на този факт. Все още всички може да променят нещата и да не оставяме за нашите наследници една ядрено замърсена и с тежки климатични условия за живот планета, със съсипана флора и фауна. Всеки индивидуално също може да допринесе за намаляването на глобалното затопляне, въпреки че повечето хора гледат скептично на тази идея. Достатъчно е да се поинтересува и да има съзнание за това. Доста хора и дори държави вече правят всичко възможно да увеличават дела на енергийния поток от т.нар. възстановяеми източници на енергия. От съществено значение е хората да имат информацията и да знаят за тези енергийни източници, в които е бъдещето, за да не бъдат манипулирани от политиките, които са пряко заинтересовани нещата да имат едностранно развитие – разрушително към Майката Земя.

Радвам се, че успях да допринеса с моето посветено време и работа за тази благородна идея, като същевременно останах с много приятни спомени от цялото пътуване.

инж. *Николай Суургина*
доброволец-активист от Greenpeace

<http://www.projectthinice.org/>
<http://www.greenpeace.org/international/news/blockingcoalport111>

Пълен вариант на изложбата, снимки от „Анна“ и още прес-информация за кампанията на български език могат да бъдат намерени на следния адрес: <http://bluelink.net/greenpeace/>

Дневник, проследяващ цялото пътуване на „Анна“ в българската му част, може да се чете на: www.bluelink.net

ЗА „ТАЙНИЯТ ЖИВОТ НА РАСТЕНИЯТА“

Камен ЖЕЛЕВ

„Тайния живот на растенията“ е една ми­рогледна книга, променяща съзнанието посред­ством многобройни научни факти, сякаш взети от един паралелен на нашия свят. Факти и досега неизвестни на по-голямата част от българската общественост. Един свят на истински чудеса, в сравнение с който този на Алиса е безцветен и скучен. Така възкликва и списанието „Научна Америка“ по повод откритията на индийския гений Бозе за земеделието: „Какво са чудесата на Аладин и неговата лампа...“ По подобен повод и по подобен начин възкликва и един от най-великите физиолози на модерните времена, професор Ханс Молиш: „Всичко това е по-чудно от възшебните приказки!“ Така постъпили и чиновниците от Управлението по храните и лекарствата на Съединените Щати, в един период преди Втората световна война. Те прехвърлили към сферата на научната фантастика претенциите на д-р Дроун, че може по капка кръв да прави снимка на органите на пациентите, дори самите пациенти да са на стотици и хиляди километри разстояние. Нещо повече, д-р Дроун можела да прави снимки на вътрешните органи в „напечен разрез“, което не може да се прави от рентгеновите апарати. Заявлението ѝ за патент било отхвърлено, въпреки вече издадения британски патент. Оборудването ѝ било конфискувано. В сп. „Лайф“ тя е представена като шарлатанин. Впоследствие д-р Дроун умира от мъка. Това е само един типичен пример от многото в „Тайния живот на растенията“. А какво би казал пък читателят за авиомодел, управляван с мисъл, като за посредник е използвано растение?! Или пък за житни растения, отглеждани жизнени и зелени в пълен мрак, като необходимата им енергия се осигурява по медна жица?! Растение, което смята до двадесет?! А чудото, че растения, отглеждани единствено в дестилирана вода, все пак увеличават количеството на първоначално съдържаните химически елементи!?

Тази книга променя Америка преди тридесет години. Вече слава Богу е ред и на българската общественост, макар и с голямо закъснение, да приведе в по-голямо съответствие картината си за света, като изхо­ди от една така важна област като растителния живот, свързания с него жизненоважен въпрос за храните, оттам въпроса за здравето, науките, които ги изучават, обществото, космоса, Цялото.

Наред с тайния живот на растенията, книгата в известна степен разкрива и тайния живот на науката. И непряко поставя въпроси за тайния живот на човешкото общество.

Увлекателният начин, по който е поднесена, я прави интересна едва ли не за всеки от определено интелектуално ниво нагоре.

Книгата ще резонира в изключително широк спектър читатели, като започнем от екологични земеделци и общи еколози, ботаници, биолози, агрономи, електроници, физици, електроинженери, химици, лекари, като представители на по-официални професионални линии, минем през всякакви видове интереси към свръхсетивно, паранормално, психотроническо, радиестезическо, окултно, видове алтернативна медицина, като билколечение, д-р Бах, хомеопатия и завършим с възможностите за едни различни философски и социални изводи, които могат да бъдат провокирани. Сред многото други има и за готвачите – д-р Град, изследовател биохимик в психиатричен институт в Канада, след поредица безкомпромисно контролирани научни опити установява, че вода в запечатано шише, държана в ръце половин час, влияе ускоряващо или забавящо на растежа на растения, поляти с нея, в зависимост от настроението на човека, който я е държал. Сред многото други изводи, той се запитва, как ли влияе настроението на готвача по време на приготвяне на храната.

В известна степен книгата оставя странно усещане, сякаш човек наблюдава почти пълен срез от един друг живот. От едно, от една страна близко, а от друга, сякаш невъзможно бъдеще. Онова бъдеще, в което „лъвът ще лежи до агнето“. И усещането да докоснеш кънвовете на този бъдещ живот е много особено явление, почти еднакво с външението от невероятната история, разказана от шотландския лечител Макинс за гостуването му в Индия на Рамана Мохан Махарши: Всеки следобед, точно когато Махарши прекрачел навън прага на колибата си, от съседното на около километър село добитъкът започвал диво да се дърпа от синджирите. Когато привикналият вече на това стопани освободели животните, те се втурвали в кариер, за да се изравнят с Махарши и да го съпровождат в разходката му. Кавалкадата се допълвала от всички кучета и децата на селото. От гъстаците на джунглата излизали дивите зверове и на почтително разстояние предвождали групата, сред тях и змии. Небето се заривало от птици: в хармония и мир летели синигери и ястреби, най-различни други жертви и хищници. След края на разходката всички се разотивали мирно и тихо до другия ден.

Важна черта на идващата Нова Епоха според книгата е и сътрудничеството между наука и свръхсетивно. Самата книга е ярък пример за плодотворността на такъв подход. И както се изразяват авторите в предговора ѝ, „растенията могат в края на краищата да се окажат шаферки на сватбата на физично и метафизично“.

Една интересна и евентуално много противоречива поредица от опити върху въздействието на музиката при растенията започва в 1968г. Дороти Ритейлак, професионален органист и мецо сопрано, която давала концерти в Денвърския Бикън Супер Клуб от 1947г. до 1952г., усетила, че му изпуска края, когато нейните осем деца заминали в колеж. За да не бъде единствения член на семейството без диплома, госпожа Ритейлак изненадала отрудения си съпруг, като му заявила, че се записва да следва музика в колежа Темпъл Буел. Когато ѝ се наложило да се заеме с един лабораторен опит по биология, г-жа Ритейлак смътно си припомнила една статия за Джордж Смит, който играел ролята на дисководещ на нивите си.

Г-жа Ритейлак решила да тръгне по стъпките на Смит, в партньорство с един колега студент. Неговото семейство осигурило една празна стая вкъщи и я обзавело с две групи растения, които включвали филодендрон, царевица, репички, гераниуми и африкански теменужки. Новобранците-експериментатори окачили луминисцентни лампи над едната група и пуснали запис с музикалните ноти „си“ и „ре“, изсвирвани на пиано, на всяка секунда, като на пет минути тези тягостни повтарящи се звуци били преустановявани също за пет минути. Записът продължавал дванадесет часа на ден. През първата седмица африканските виолетки, оклюмани в началото на опита, се съживили и започнали да цъфтят. За десет дена всички растения в озвучената група сякаш се засилили; но в края на втората седмица листата на гераниума започнали да жълтеят. В края на третата седмица всички растения, някои от които направо се били отдръпнали от източника на звука като духани от силен вятър, умрели, с необяснимото изключение на африканските виолетки, които по някакъв начин останали външно незасегнати. Контролната група, оставена да расте на спокойствие, процъфтявала.

Когато Дороти съобщила тези резултати на професора си по биология Франсис Ф.Броман и го помолила да направи по-прецизно контролиран опит, за да е по-уверена в резултатите, той неохотно се съгласил. „Идеята ме притесняваше малко – казал Броман след това, – но беше необичайно и реших да позволя, макар повечето от другите студенти да се смееха с глас.“

Броман осигурил на Дороти Ритейлак три нови биотронични камери за изкуствена околна среда „Марк III“, 17 метра дълги, 8 метра високи и 6 метра дълбоки, наскоро доставени от неговия факултет, подобни по форма, но много по-големи от домашен аквариум за рибки; те позволявали точен контрол на светлина, температура и въздушна влага.

Определяйки една стая за контролна група, г-жа Ритейлак използвала същите растения, както в първия опит, с изключение на виолетките, като ги поставила в еднаква почва и им осигурявала еднакво количество вода по план. Като се опитвала да улучи музикалната нота, най-благоприятна за оцеляването, всеки ден тя опитвала една нота „фа“, свирена постоянно осем часа в едната камера и три часа с прекъсване в другата. В първата камера растенията били напълно мъртви след две седмици. Във втората растенията били много по-здрави от контролните, оставени на тишина.

Г-жа Ритейлак и професор Броман били озадачени от тези резултати, тъй като нямали идея какво би могло да причини тези отчаяни реакции и не могли да се начудят, дали растенията са загинали от прекалено подтикване или от досада, или „им се е взел акъла“. Тези опити породили множество дискусии в биологическия факултет, като както студентите, така и професорите или отхвърляли целия труд като фалшив, или се заинтересували от необяснимите резултати. Двама студенти, под ръководството на г-жа Ритейлак, започнали осем-седмичен опит с тикви, като пускали в техните камери музика от две денвърски радиостанции – едната специализирана в тежък рок, другата в класическа музика.

Тиквите не били индиферентни към двете музикални форми: тези, които били подложени на Хайдн, Бетовен, Брамс, Шуберт и други европейски композитори от 18–19. век, отбелязали растеж в посока към транзистора, като една от тях дори се обвила любовно около него. Другите тикви растели в посока назад от рокаджийското радиопредаване и дори се опитали да се покатерят по хлъзгавите стени на стъклената си клетка.

Впечатлена от успеха на приятелите си, г-жа Ритейлак подхванала поредица от подобни изследвания в началото на 1969 г. с царевица, тиква, петунии, цинии и невен; тя отбелязала същия резултат. Рок музиката пораждала у някои от растенията отначало или свръхрастеж на височина, като пускали крайно малки листа, или спиране на растежа. В рамките на две седмици всички невени умрели, а само на два метра от тях

същите такива невени, които се наслаждавали на класическата музика, процъфтявали. Още по-интересно: г-жа Ритейлак установила, че дори в продължение на първата седмица подбужданите с рок растения били използвали повече вода от онези, забавлявани с класическа музика, но очевидно ѝ се развали по-малко, тъй като изследване на корените на осемнадесетия ден разкрило, че почвеният растеж в първата група бил рядък, средно едва около сантиметър и половина, докато във втората коренът бил дебел, гъст и около четири пъти по-дълъг.

В този момент най-различни критици високо изказали мнение, че опитът е невалиден, тъй като не са взети предвид например 60-херцовото бучене – т. нар. „бл шум“, който се чува по радиото, когато е на честота, незаета от радиопредавател, или гласовете на говорителите, излъчвани в радиопредаванията. За да отговори на тези заяждания, г-жа Ритейлак записала музика от плочи. Тя избрала крайно перкусивното рок изпълнение на „Лед Цепелин“, „Ванила Фюдж“ и Джими Хендрикс. Когато растенията погледнали назад от тази какафония, г-жа Ритейлак завъртяла всички саксии на 180 градуса, само за да види как растенията полегат в обратна посока. Това убедило мнозинството от критиците, че растенията определено реагират на звуците на рок музиката.

Като се опитвала да определи кое в рока толкова отблъсква растенията ѝ, г-жа Ритейлак предположила, че това може би е ударната съставка в музиката и започнала друг опит през пролетта. Като избрала познатата испанска мелодия „Ла палом“, тя пуснала една версия на представянето ѝ с метални барабани в едната камера с растения и друга, на струнни инструменти, във втора стая. Перкусионната породила наклон на 10 градуса назад от вертикала, но това не можело да се сравни с резултатите от рока. Растенията, които слушали струните, се наклонили на петнадесет градуса към източника на музика. Един 18-дневен опит, повторение на първия, като били използвани 25 растения в камера, включително тиква от семе, цъфтящи и листни растения от оранжерии, показал съвсем подобни резултати.

Сега вече г-жа Ритейлак се чудела как ли би въздействала така наречената от нея „интелектуално математически изтънена музика от Изток и Запад“. Като програмен директор на Американската гилдия на органистите, тя избрала хорални прелюдии от Йохан Себастиан Бах и класическите струни на sitar – опростена индустанска разновидност на южноиндийската веена, в изпълнение на бенгалския брамин Раби Шанкар.

Растенията дали категорично доказателство, че харесват Бах, тъй като погледнали на безпрецедентни-

те 35 градуса към прелюдиите. Но дори и това потвърждение било далеч надминато от реакцията им на Шанкар: в стремежа си да достигнат източника на класическата индийска музика, те се навели повече от половината към хоризонтала, в крайност до 60 градуса, като най-близкото почти обгърнало говорителя.

За да не бъде повлияна от собствения си специален вкус към класическа музика за „двете полукълба“, г-жа Ритейлак, по повелята на стотици млади хора, след Бах и Шанкар започнала изследвания на фолк и кинтри музика. Изглеждало, че растенията не показват реакция, различна от онази на тихите камери. Объркана, г-жа Ритейлак могла само да се запита: „Дали растенията са в пълна хармония с този вид „земна“ музика или тя не им въздейства по никакъв начин?“

Джазът ѝ поднесъл истинска изненада. След като нейните растения слушали записи от „Соултон“ на Дюк Елингтън до две плочи на Луис Армстронг, 55 процента от растенията се наклонили 15 до 20 градуса към говорителя и растежът бил по-изобилен, отколкото в тиха камера. Г-жа Ритейлак също определила, че тези различни музикални стилове забележимо засягат степента на изпаряване на дестилираната вода, която черпели растенията в камерите – 14 до 17 милилитра за даден период от време в тихите камери, 20 до 25 милилитра изпарение под влиянието на Бах, Шанкар и джаз; но с рок поемането на вода било 55 до 60 милилитра.

Междувременно г-жа Ритейлак била поканена от телевизия Си Би Ес и помолена да заложи опита рок срещу Шанкар за филмиране със специализирани камери за съкращаване на времето. Почти болна от нервност да не би заръките ѝ да не бъдат схванати от техниците на Си Би Ес, г-жа Ритейлак въздържала с облекчение, когато растенията се представили така, сякаш знаели, че са включени в национално излъчване. Показана в новините на Уолтър Кронкаст на 16 октомври 1970 г., програмата добавила към кореспонденцията ѝ друга огромна купчина, включваща и няколко съобщения, които изследователи от цялата страна искали да споделят с нея.

Някои от генвърските рок маниаци също изглеждали много заинтересувани от опитите на г-жа Ритейлак. Един дългокос музикант, взирайки се в изпълнената с рок биотронична камера, ѝ казал: „Ако рокът прави това с растенията, човече, аз се чудя какво прави с мен!“

Превод от английски:

Камен ЖЕЛЕВ

Планината на Света Одилия

д-р Св. Балтова

Това прекрасно място се намира на границата между Южна Франция и Германия, в Елзас – една област, известна с вековните си духовни традиции.

Пътят се извива спиралообразно до върха на хълм, където на височина 763 м. е построен манастирът на света Одилия. Одиленберг е една от свещените планини на Европа. Историята на тази много почитана в Западна Европа светица е забележителна.

Според манускрипт от 9. век с нейното животоописание тя се ражда като първо дете на херцога на Елзас Адалрих. Башата преживява голямо разочарование, когато разбира, че вместо наследник има момиченце. Следва ново разочарование – детето е сляпородено. Разяреният владетел заповядва да убият новороденото. Само молбите на съпругата му спасяват детето, което е дадено за отглеждане в манастир, след като башата се е отрекъл от него. Момиченцето има за свой личен наставник един ирландски монах, дълбоко посветен и в духовните традиции на друидизма. Когато става на 12 години, детето приема кръщение от епископа на Регенсбург и по време на ритуала става чудо: то проглежда! Наричат я Одилия – божия светлина. Одилия продължава да се възпитава в манастира, но копнее да види родителите си. Междувременно херцог Адалрих се е сдобил и със син. Братът на Одилия Хуго се опитва да уреди тайно от баша си тя да бъде приета в двореца. Това довежда баша му до такова ярост, че той нанася смъртоносен удар на сина си. Все пак, когато е на 16 години, Одилия

стъпва отново в двора на баша си. Когато вижда порасналата си красива дъщеря, херцогът решава, че може да я омъжи изгодено за един принц. Одилия е принудена отново да бяга от бащиния си дом. Едно нощ тя напуска двореца, но бяството ѝ бързо е забелязано. Баша ѝ тръгва да я гони с конна потеря. Когато я настигат, девойката се намира пред планински склон. Виждайки, че ще бъде заловена, тя коленичи и се моли планината да се отвори и да я погълне. И наистина, за ужас на преследвачите, планината се разцепва на две и отваря прощел, за да приеме момичето. Случилото се предизвиква пълно душевно преобразяване у баша ѝ. Той ѝ дава пълна власт над областта. Одилия събира около себе си девойки, които искат да служат на Бога и основава манастир. Там се приемат много болни хора, търсещи изцеление. Понеже изкачването на планината е трудно през зимата, Одилия основава втори манастир в подножието ѝ, предназначен основно за обител на бездомни, болни, нуждаещи се. Един ден, когато Одилия се качва по хълма, един сляп човек я пресреща и я моли да му помогне. Със сърце дълбоко разтълнувано от мърката му, светицата удря с тоягата си скалата – оттам избликва извор, чиито води изцеляват слепия. 13 века по-късно този извор продължава да бъде посещаван от хора, дошли от всички краища на Европа да си наляят целебна вода и да измолят застъпничеството на светицата.

На 13 декември 1720 г. света Одилия напуска този свят. Тялото ѝ е положено в

Папа Йоан Павел II пред гроба на Св. Одилия

саркофаг, който още може да се види в параклиса при манастира.

Гледката от върха е величествена – цялата долина на Рейн, селцата и горите се простират пред погледа на наблюдателя. Манастирът е поклонническо място, ежедневните служби в църквата събират десетки хора, дошли от всички краища на света.

Одиленберг обаче крие една по-дълбока тайна, отнасяща ни назад в хилядолетията. Целият хълм е опасан по склоновете си от мегалитно съоръжение – стена, изградена от огромни каменни блокове, някои от които тежат по 4 тона. Стената някога е била висока около 2–2 и половина метра. Повечето археолози смятат, че е била строена в първи век пр. Хр, но други източници я отнасят към 2. хилядолетие пр. Хр. Предназначението ѝ е неизвестно, неизвестни са и строителите ѝ. Стилът навежда на мисълта за друидите –

духовният елит на келтите, с тяхното познаване на природните енергии и работата с тях. И досега стената има едно забележително свойство – тя задържа навън отрицателните енергии. Макар и почти прекъсната на места, тя представлява наистина магическо съоръжение. Дължината ѝ е около 10 километра и обгражда напълно целия хълм с площ от 100 хектара. Използваният строителен метод е характерен за мегалитните съоръжения от древността и прилича на „сухата зидария“, използвана и от траките. Т. е. огромните блокове просто напасват идеално един до друг и се вписват в естествения скален ландшафт, като тук-там естествените скални образувания се оказват част от стената. Близо до нея и днес може да се види „пещерата на друидите“ – огромен долмен, оцелял през хилядолетията. Гъстата гора обгражда и други мегалитни паметници, например три каменни блока, поставени един върху друг, с обща височина на двуетажна сграда.

След като римляните превземат Галия, те укрепяват келтското съоръжение, изграждат наблюдателници, от които се открива обширна гледка към долината на Рейн. Наименоват хълма Алтитона.

Още по римско време християнството намира почва в Елзас. Но едва през 6. век при епископите на Страсбург Арбогаст и Флорентиус се установява официално елзаската християнска църква. В края на същия век ирландски и шотландски монаси, между които и свети Колумбан, внасят силен езотеричен импулс във франкското християнство. От Алтитона, която след това се нарича Хоенбург (и включва Одиленберг), тръгва началото на християнската история през 7. век.

Вековете и религиите се сменят. Планината, наречена на св. Одилия, погледната отгоре, прилича на огромен кораб, извисяващ се над долината на Рейн и плуващ през водите на времето.

Манастирът на св. Огилія

Кеатската стена

„Духът Христов“, худ. Лили Димкова

„Но Син Человечески кога дойде, дали ще намери вяра на Земята?“ Този Син Человечески иде. Той се изразява в особени признаци, така както пролетта познаваме по това, че имаме едно възкачване на Слънцето. Ще бъде ли Неговото идване субективно явление или обратното – обективно такова? Ще има и двата процеса: субективен и обективен. В началото на пролетта, през март, когато Слънцето започне своето възкачване, явяват се болести – всички микроби, които са били в калта, разните миазми се повдигат във въздуха и отравят много хора. Затова има много болни – едни оздравяват, други умират. И при едно ново учение, при започване на нова епоха е същото. Слабите хора могат да претърпят криза. С появяване на учението става повдигане. Само една разумна вяра и една разумна любов могат да дадат добри резултати.

Когато Христос казва: „Син Человечески кога дойде, дали ще намери вяра на Земята“, подразбира една разумна вяра и в тази разумна вяра има само разумни принципи. И когато тя влезе като почва в човека, той ще съгради своя живот.

„Азнето“ – това значи огън – ще бъде в астралния свят, там ще се види като огън.

На физическото поле Той ще се проявява в много личности.

В умствения свят – като мисъл, в астралния свят – като чувство, а във физическия свят – в неговите движения, във външния израз на нещата.

Учителя

ХИРОН

1977 година е била важна за астрономите с многото открития, които променят концепциите за Слънчевата система. През март са открити пръстените на Уран и с това Сатурн изгубва своя монопол върху тях, но все пак това подсказва, че между двете планети има нещо общо.

Тази година е била особено добра за един астроном – Чарлз Коуъл, който я започва с откриването на една комета и един астероид, и преоткрива две небесни тела, които са считани за изгубени. Но най-голямото му откритие става през есента. Коуъл системно фотографирал една област от небето, в близост до противоположната позиция на Слънцето, след което внимателно я проучвал. Снимките показвали, че има един обект, който като че ли „подскача“ от една на друга страна, на фона на неподвижните звезди. С помощта на специален микроскоп при проучването на снимките, той открил един обект вътре в орбитата на Уран. Това бил „обекта Коуъл“, по-късно наречен Хирон. При проучването на стари снимки, правени след 1895 г., той открил една от 1941 г. със следата на Хирон, но човечеството е трябвало да дочака специалния момент – 1 ноември 1977 г. с Хирон в 3-ти градус на Телец – за да бъде готово за новината.

От този момент астролозите събират опит и изучават хироновите теми, слушайки нови истории, които резонират на древния мит за него. Така те постепенно достигат до разбирането за неговия архетип на въздействие. След около 20 години проучване, видната астроложка Лиз Грийн счита Хирон за съществен при задълбочаване на нашето разбиране на слънчевото съзнание, понеже за да изберем да живеем в пълнота живота си, ние трябва да се изправим с лице към онази част в самите нас, която по-скоро търси смъртта.

Магалина АВГАРСКА

НАРАНЯВАНЕТО И ВОЛЯТА ЗА ЖИВОТ

От ЛИЗ ГРИЙН

(статия от интернет)

Волята за живот е велика мистерия. Всеки практикуващ медик с известен опит в заплашващи живота заболявания знае, че волята за живот може да засегне както физическото, така и психическото благополучие на човека и че често оцеляването зависи по-скоро от желанието на болния за живот, отколкото от лекарските манипулации и грижи. Това не е волята за живот, която по задължение твърдим, че чувстваме. Ние може да казваме, че искаме да живеем, но някъде вътре в себе си да искаме да си отидем „у дома“ и този копнеж по забрава може да бъде помощен от всякакви съзнателни декларации за намерението да „станем по-добре“. Някои хора реагират на конфликта, болката и разочарованието по един творчески начин, което трансформира тяхната перспектива и дори техните условия за живот. Други стават огорчени и без надежда, и живеят в сив, полумрачен свят или напълно изгубват своята воля за живот. Съществуват не само активни самоубийци измежду тези, които вътрешно са „се предали“, но също и такива с вътрешно изградена „случайна“ смърт, която макар и

несъзнателно е подхранвана от мощния и дълбок копнеж да се сложи край на страданията и нещастията. Саморазрушителното поведение не винаги е очевидно, както при шишенцето с хапчета или прерязването на вените. Няма лесен начин да се определи защо някои индивиди се изправят срещу предизвикателствата на живота въпреки суровите нещастия и увреждания, докато други обръщат гръб на бъдещето, дори когато съдбата е благосклонна към тях. Освен това загубата на воля за живот може да резултира не винаги като саморазрушение. Тя може да бъде изразена и като подтик да разрушаваш другите, сякаш на някакво дълбоко и недостъпно ниво проекцията на безнадеждност и жертва върху друг човек дава на страдащия индивид илюзията за сила и контрол върху живота. По този начин индивид, който тайно е загубил волята си за живот, може в краен случай да се опита да лиши другите от радост – а понякога дори от живот, – намирайки изкупителна жертва, която да бъде обременена с цялото отчаяние, което той носи вътре в себе си. Тази мистерия, както и много други, има своите корени в

енигмата на присъщия индивидуален характер и поради това рождената карта може да ни осигури добро интуитивно разбиране относно моделите, които „подпират“ този характер.

При всяко поляризиране в живота ние, астролозите, винаги се нуждаем да обърнем внимание на планетите, намиращи се в опозиция. Противопоставянето на надеждата срещу отчаянието, на волята за живот срещу безнадеждността може да бъде осветено – или поне отчасти – от символизма на поляриността на Слънцето и Хирон. Аз не вярвам, че ние можем наистина да разберем едната от тези планети, без да разгледаме, обмислим и зачетем значението на другата. Въпреки че те не са в действителен аспект в картата на всеки индивид, все пак и двете присъстват и формират определена енергийна динамика в личността. Един директен аспект изостря тази динамика и често става фокусът на „пътуването“ на индивида, но все пак поляриността неизменно съществува във всеки от нас. Всички планети, до Сатурн включително, служат на развитието на индивидуалното его, символизирано по

най-добрия начин от самото Слънце. Фактически дори може да се каже, че личните планети служат на Слънцето, което е център на индивидуалността. Но Хирон се намира между Сатурн и външните планети и следователно посредничи на колективни фактори, които накърняват и нараняват индивида.

По своята природа Хирон, който е колективна планета, обозначава нещо „неизлекувано“ в колективното, понеже раната съществува там и е наследствена (прародителска). По своята природа Слънцето отразява усета на всеки индивид за цел и смисъл в живота, които са свързани с волята за живот и с това да станеш самия себе си. Всяка една от тези две планети се нуждае от другата, но ако балансът е нарушен твърде много към едната или другата, могат да последват някои психологически затруднения. Следва списък от „ключови“ думи, които могат да бъдат полезни за разбирането на връзките между Слънцето и Хирон. Аз бих искала първо да ги изследвам по-подробно и след това да видя какво може да се случи, когато Слънцето работи срещу Хирон и

Ключови теми:

Слънце:

- индивидуална съдба
- усещане за смисъл
- надежда за бъдещето
- самоувереност
- щедрост
- индивидуална идентичност, отделна от семейството и колектива
- творческа сила
- способността да играеш
- Божественото дете

Слънце, работещо срещу Хирон:

- депресия
- загуба на самоувереност
- усещане за постоянно увреждане
- цинизъм
- очакване на провал
- усещане, че си жертва или изкупителна жертва
- желание да превърнеш друг в изкупителна жертва
- проектиране на малоценност върху другите
- загуба на волята за живот

Хирон :

- колективни недъзи и дефекти
- разочарования
- изгубени идеали
- неизбежно нараняване
- огорчение и цинизъм
- физическо и психологическо увреждане
- приемане ограничението на тленното състрадание
- търсене на смисъл, осмисляне

Слънце, работещо с Хирон:

- мъдрост
- търпение пред лицето на това, което не можеш да промениш
- закаляване и твърд характер
- разбиране на по-дълбоките модели на живота
- меланхолия, която води до дълбочина на мисълта и чувствата
- решимост да допринесеш за благоденствието на другите
- състрадание
- чувство, че си специален, смегчено от приемането на човешките ограничения
- активиране на волята за живот

какво може да се случи, когато те работят заедно. След тази кратка преценка на двете планети, една примерна карта би помогнала да илюстрираме мистериозната динамика между Слънцето и Хирон.

Значение на Слънцето

Накратко, Слънцето представлява есенцията на живия индивид – божественото (или ако се предпочита по-малко духовен термин – жизнената сила), въплътено в човешка форма за едно поредно завъртане на колелото на живота (на прераждането) и изразява себе си чрез една специфична природа и предназначение. Чрез Слънцето ние изживяваме себе си като уникални, специални и родени да допринесем нещо за живота. Ако перифризирам едно твърдение на Charles Harvey, направено в една лекция, Слънцето в нас ни прави да се чувстваме свързани с макрокосмоса и да се изживяваме като част от нещо вечно. Тази вътрешна опитност не придава „щастие“ в обичайния смисъл на думата, а дълбока ведрина, спокойствие и изпълване с надежда, които произлизат от чувството, че живеем полезен и смислен живот. Ние бихме могли да наречем това „изживяване на индивидуалната съдба“, защото Слънцето отразява онова нещо в нас, което знае, че ние сме тук за да живеем и да осъществим едно специално предназначение. В гръцката митология Аполон е божество, което разпръсква мрака на семейното проклятие и освобождава индивида от бремето на „греха“ на прародителите. Чувството за индивидуален смисъл и предназначение може действително да ни освободи от това да попаднем в капана на фамилното минало. Също така Слънцето ни дава чувството за бъдеще, за съдба в нашето предназначение и вътрешната убеденост, че „вървим нанякъде“. Слънцето е това, което ни позволява да се преборим и освободим от чувството за неуспех и липса на смисъл, и което утвърждава нашата уникална стойност, дори когато условията на живота ни са болезнени.

Вътрешното изживяване на нашата индивидуална съдба, смисъл и надежда на свой ред ни дава увереност в самите нас и вяра в присъщата доброта на живота, а това може да бъде една мощна оздравителна сила както на физическо, така и на пси-

хическо равнище. Ако изразяването на Слънцето е блокирано, задушено или недоразвито по някаква причина – от наранявания в детството например или поради вътрешни конфликти, отразени в рождената карта – за индивида може да е трудно да се свърже с чувството, че има правото да бъде жив и самия себе си. Тогава трудностите в живота могат да бъдат по-големи, защото го няма вътрешното усещане, че си специален, а също и надеждата, която да те изтегли. Творческата мощ зависи от Слънцето в една карта, понеже когато творим, ние се оставяме на нещо „друго“ в нас, на което имаме доверие, че ще роди плод. Творчеството изисква доверие. Така че това е голяма игра, в която ние се оставяме на потока на въображението – сила, която ни кара да се чувстваме изпълнени с радост. Най-древният символ на тази творческа и игрова слънчева мощ е образът на Божественото дете, което персонифицира нещо вечно младо и неразруσιμο вътре в нас.

Значение на Хирон

В гръко-римското изкуство Хирон почти винаги е изобразяван като носещ дете на гърба си. Но независимо от тази емблема на надеждата, фигурата на царя на кентаврите е една трагична фигура. Струва си да припомним мита, който често бива изопачаван или погрешно разказван, понеже е много болезнен.

В мита Хирон не е станал лечител заради нараняването си. Това е една оптимистична интерпретация, която се опитва да създаде усещането, че болката в живота има специфично предназначение и смисъл – да развиваме състраданието и мъдростта да лекуваме другите. Тази интерпретация на мита е валидна като метод да работим със собствените си рани. Но в историята болката на Хирон не обслужва такава благородна цел. Той вече е учител и лечител, още преди да бъде наранен. Обаче би могло да се допусне, че той е вече наранен в известен смисъл, понеже страда от изолация. Въпреки че е кентавър, т. е. един от племето на кентаврите, което символизира силата на природния инстинкт, самият той е цивилизован и по тази причина е отделен, различен от своето племе. В този контекст Хирон представлява мъдрото животно, една природна енергия, която по

своя воля е избрала по-скоро да служи на човешката еволюция и осъзнаване, отколкото да остане безразсъден субект на мощните инстинкти на животинското царство. Подобно на „помагашото животно“ от приказките, Хирон обръща гръб на своята дива, инстинктивна природа, за да служи на еволюционния модел, който той счита, че е пътя напред в полза на целостта на живота.

Обаче Хирон е на грешното място и в грешния момент. Той е хванат между Херкулес, слънчевия герой, който персонифицира силата на човешкото его, и дивите, неопитомени кентаври, които самият Хирон е оставил в миналото си. Когато се вдига шумът от битката, Хирон не взима участие – той съчувства и на двете страни. Може би заради това междинно положение, което го лишава от естествената агресия, той случайно е наранен от отровна стрела, предназначена за друг кентавър, и тази рана не може да бъде излекувана, независимо от лечителските методи, които биват използвани. Накрая той в мъки се оттегля в своята пещера, молейки се за своята смърт. Зевс и Прометей се смиляват над него и го даряват с възможността да умре, което му позволява да умре в мир както всеки смъртен, въпреки че някога е бил бог.

Тази история загатва за едно положение на несправедливост в живота, което е тежко за всеки индивид и може би е още по-трудно за идеалистите, въввлечени в изучаването на астрология, да бъдат насърчени. Ние искаме да вярваме, че животът е честен, че доброто е възнаградено, а злото наказано – ако не в тази, поне в някоя друга инкарнация. А ето че едно добро създание страда, въпреки че няма вина, че е една жертва на неизбежната битка между еволюцията и инерцията, между съзнателното и безразсъдния инстинкт.

У нас Хирон е един образ на това, което е несправедливо наранено от живота, от неизбежните условия, отразяващи недъзите и дефектите в колективната психика, и което непрекъснато затруднява нашите усилия за прогрес. Понеже човешките същества са и двете – и слънчев герой, и диво животно – и поради усилията да се цивилизоват, толкова често в продължение на човешката история са предизвиквани нещастия, че в крайна сметка ние

имаме едно наследство от несправедливо причинена болка, която въздейства и има отзвук върху поколенията.

Причината за физическото и психологическо увреждане, което се причинява, не е в някой индивид или в родителските недостатъци, а в генетичното наследство и колективните нещастия, като холокоста или настоящия кошмар в Косово, и принадлежи на сферата на Хирон. В тази сфера нашите индивидуални стремежи, възпламенени от Слънцето, пречистени и фокусирани от вътрешните планети и добили форма и сила от Сатурн, се осушават или увреждат от сили в живота, в историята, в обществото и в колективната психика, върху които ние нямаме контрол и заради които ние, като индивиди, не можем да бъдем обвинявани. Подобен сблъсък с неизбежните дефекти на колективното може да ни превърне в пълни с огорчение и критицизъм хора. Ние можем да наказваме другите, понеже се чувстваме осакачени, наранени и без надежда или да наказваме самите себе си. Но ако успеем да прогресиране отвъд черната жлъч на огорчението, ако сме достатъчно настойчиви в нашето търсене на отговори, ние можем наистина да намерим един отговор – дори ако той е, че няма отговор и че всъщност трябва да осъзнаем ограниченията на тленното. Разбирането е един от Хироновите дарове, а това е нещо различно от самосъжалителното примирение.

Подарената смърт на Хирон може да бъде разбрана като символ на приемането на факта, че си смъртен, а това представлява една трансформация, която дори да не може да излекува нараняването или да промени миналото, може радикално да промени нашата перспектива за живот. Посредством това ние се учим на състрадание. Ние можем да изпитаме дълбока симпатия към онези, които са наранени като нас. Обаче без слънчевата топлина и светлина може и да не ни достигне благородството да се придвижим отвъд тесния кръг на онези, в чиято специфична болка се оглеждаме, и да разберем, че животът наранява всички нас по един или друг начин.

(следва)

Превод от английски:
Магдалина Авгарска

БОЯН МАГА

Нийлс ван Саане е роден през 1969 г. в Холандия, близо до Амстердам. По време на следването си – психология и изкуствен интелект – започва да търси отговор на въпроса какво е животът. Въпросите му го водят до духовната школа на *Златния Розенкройц*. В тази школа той намира отговори на всичките си въпроси. През 2000 година посещава България за първи път и научава за Орфей, богомилите и Петър Дънов. „Заинтересувах се от духовната история на българите – казва той. – Разпознах във всички тези учения духовната нишка на гносиса. Тази нишка ме вдъхнови да напиша *Боян Мага*. Защото гностичният път е винаги актуален!“

Когато се качва на Рила, човек разбира защо планините винаги са играли важна роля в свещения език на всички времена. Изкачването на планината символизира тръгване по пътя на освобождението.

Всеки от нас има своята планина вътре в себе си.

В книгата „Боян Мага“ двамата главни герои слизат до сърцето на Земята.

Това слизане, навлизане навътре, е еднозначно със символа на изкачването, защото те навлизат в собствените си сърца, където лежи скрита вечната Душа.

Главните герои следват зова от магическия текст, издълбан в камъка от Боян Мага.

Този текст се отнася за Орфей, богомилите и Библията – Все гностични учения от миналото. Но този текст не е исторически факт. Той свидетелства за една актуална реалност. Акцентът се поставя върху „тук“ и „сега“. Защото човек може да се загуби или оплете в историческите данни за великите духовни учители: Кришна, Лао Дзъ, Буда, Исус Христос, Мани, Орфей и гр., но това, което всеки един от тях се е опитвал да даде на човека, е винаги актуално: освобождението на Душата.

Всеки един от нас може да стане Боян Мага. Защото всяко човешко същество носи в себе си, в сърцето си искра от Божествената

светлина: неговата вечна същност – Душата.

Пътят към освобождението води към реализирането на тази вечна същност. Този път започва с ясното осъзнаване природата на нещата, а осъзнаването от своя страна е породено от опита. Само че интелектуалното познание не може да ни доведе до нужното прозрение. Голяма е разликата между познанието, постигнато по интелектуален път, и душевната мъдрост. Интелектуалното познание разширява пропастта между ума и сърцето. Освобождението на Душата започва не в ума, а в сърцето. Такъв човек е като пророка от Библията, който казва: „Всички неща под слънцето са като камъни, които се търкалят.“

Ето защо главният герой от „Боян Мага“ е уморен: той е минал през всичко и е уморен от това. Исус Христос казва за такива хора: „Тези, които са уморени и натоварени, да дойдат при мен, и аз ще им дам мир“.

Тук Христос трябва да се интерпретира като светлина, която може да живее в сърцата на хората. Защото когато Христовата светлина започва да се излъчва от нечие сърце, този човек започва своя истински живот. Тогава той намира истинската си идентичност, истинското си „аз“, което е в хармония с Бога.

Нийлс
ван Саане

В „Боян Мага“ главните герои, като слизат в сърцето на Земята, изкачват всъщност своята вътрешна планина, като предприемат пътуване в своя собствен микрокосмос.

Първо, те трябва да преминат през всепречистващия огън, защото сърцето на обикновения човек е много замърсено. Храмът, в който се предполага, че трябва да живее Бог, е пълен с лихвари и търговци. Исус Христос казва: „Блажени са чистите по сърце, защото те ще видят Царството Небесно.“ Лао Дзъ ни говори за същото, макар и с други думи: „Вазата е направена от глина, но това, което я прави единствено полезна, е празното пространство в нея.“ Това означава, че човек трябва първо да изпразни сърцето си от земни желания и копнежи. Той трябва да се откаже от променливите неща и да насочи сърцето си към единствената и вечна Истина.

В Библията този период е известен като фазата на Йоан Прегтеча. Йоан изпраща пътешниците за своя вътрешен Бог. И когато той успява, светлината се ражда в сърцето на този човек. Започва фазата на Христос. В книгата героите влизат в „Царството на вечните имена“. Там те намират по един скъпоценен камък за всеки: собствената си истинска идентичност. Върху този камък –

крайъгълния камък на Исус Христос – нашите герои трябва да строят. Само този камък, или вътрешната светлина, е основа за духовно развитие.

Тази светлина трябва да порасне, за да се превърне в истински жива Душа. За да стане това, човек отдава старото си „аз“. Той трябва да умре, за да стане отново жив.

Главните герои трябва да отдадат и старите си имена. Само тогава те ще бъдат записани в Книгата на Живота. Но старото име, Аз-ът не се предават лесно.

В „Боян Мага“ гвамата пилигрими се сблъскват със старото си „аз“ в лицето на Цербер – кучето от ада, пазачът на Прага. Този пазач символизира ауричната сфера на човека, където са фиксирани всички кармични магнетични сили. Кармата не може да бъде разрушена чрез борба. Борбата поражда нова верига от причини и следствия, т.е. нова карма.

Със своите мечове нашите герои не могат да убият Цербер. За щастие Боян е предвидил ситуацията и е дал на пилигримите билкова отвара, която им помага да се освободят от всички земни сили. В този момент се появява и Орфей. Само вечната светлина може да разруши кармичната стена. Това е и значението на библейските думи: „И макар вашите грехове да са червени като кръв, аз ще ги направя по-бели от сняг.“ Затова вътрешната светлина, или Христос, се нарича още и Спасителя.

С първоначалните си имена главните герои отиват при Алхимика. Чрез вътрешна алхимия новата и същевременно стара душа трябва да прерастне в Светлинна греха. Прастарата наука алхимия е обгърната с мистерия, но тя няма нищо общо с добиването на земно злато. Нейната цел е създаването на духовно, вътрешно злато – златната светлина, която свети и обгръща истинския човек. Това е същото, което розенкройцерите наричат Златната сватбена греха. Чрез тази светлинна греха Духът е в състояние да се свърже с Душата и да се изяви.

Нийлс ван Саане
Рила, 20.08.2005

Учителска среща на „Карандила“

Училище– Живот

Под този надслов на 29 и 30 октомври 2005 на хижа „Карандила“ се състоя първият учителски семинар на Бялото братство, на който присъстваха около 40 преподаватели от цялата страна.

В съвременната криза, породена от липса на духовност и обществено съзнание, възпитанието на подрастващите е една от най-важните задачи на нашето общество. Учителите, изповядващи и развиващи педагогическите идеи на Учителя, имат какво да дадат на обществото. Срещата започна с изказване на председателя на педагогическата комисия Атанас Атанасов, който маркира основните задачи и направления за работа и практическите насоки за осъществяването им. Първото основно направление, върху което се фокусира вниманието на участниците, беше изработване на дългосрочен проект за училище. Втората тема за разговор беше текущата работа на педагозите и работата с деца през 2006 година.

Председателят на Братския съвет Андрей Грива направи разяснения по отношение на правата и възможностите на духовно общество „Бяло братство“, нормативните уредби на Министерството на образованието и науката.

Кризата в образователната система е очевидна, последните събития са само поредният израз на хроничните проблеми в образованието. В същото време в света има функциониращ модел на образование, основано на духовни принципи, каквито са например Валдорфските училища. Същите принципи намираме детайлно разработени от Боян Боев. Неговата книга *Учителя за образованието*, е ценен наръчник за *всеки* педагог.

Участниците споделиха впечатления и изводи от преподавателската си работа и тревогата си от процесите на разруха в съвременното образование. Общото впечатление е, че младите поколения имат духовни търсения, на които съвременната образователна система не може да отговори.

Бяха създадени три секции. Всяка секция избра свой координатор, който в края на работния ден сумира и представя на цялото събрание работата на групата и оформилите се решения.

Секция *Управление и ресурсно осигуряване* с координатор *Андрей Грива* пое ангажимента за разработване на детайлен проект за училище. Мненията се обединиха около проект за начално училище в София, с музикална насоченост.

Втората секция събра педагозите, работещи с деца в предучилищна и начална училищна възраст. Координаторът *Теодора Личева* изрази виждането на колегите си, че първата стъпка към проекта за училище трябва да бъде откриване на детска занималня. Нормативните и организационни изисквания към такъв тип заведение са по-лесно изпълними, по-лесно е и намирането на подходящо помещение. Втората стъпка е създаването на предучилищна детска градина и оттам проектът трябва да се развие към начално училище.

В образованието трябва да залегнат духовните принципи и методите, дадени от Беинса Дуно и разработени от Боян Боев.

Третата секция на преподавателите по различни предмети избра за свой координатор *Людмила Червенкова*. В рамките на учебната програма могат да се намерят възможности у децата да се посвят семенцата на новото по две направления: да се изнасят най-новите научни факти, изразяващи новата научна парадигма на 21. век, която е много по-духовна от стария модел. Обширната информация в Интернет и свободния достъп до нея помагат много в тази насока. Второ, не по-малко важно – у децата да се развива социално и гражданско съзнание и ангажираност към проблемите на околната среда. Средствата и начините за висият от изобретателността на педагога и конкретните обстоятелства.

Беше подчертано значението на връзката учител – ученик, влагането на силите на сърцето и любовта като основа на учебния процес – нещо дефицитно в образованието в момента.

Много учители споделиха за духовните методи, използвани от тях за решаване на конфликти и проблемни ситуации на работните им места.

Настоящият семинар трябва да стане начало на поредица от семинари, на които да се обменя методичен опит. Беше решено следващият семинар да бъде в началото на 2006 година.

Вторият ден беше посветен на текущата работа с деца. Надя Табакова сподели опита от организирането на творческия форум за деца в Пловдив през 2005г. За следващата година педагогическата комисия реши в с. Баня, Пловдивско да се проведе неколкодневна детска среща, която да бъде и подготовка за следващия творчески форум, който ще се състои на 10–11 юни във Велико Търново.

На срещата присъстваха музикантите Здравка Барьмова, Светла Орешкова и Петлю Цанов, които освен че допринесоха в обсъжданията за идеята музиката да стане основно направление в обучението на децата, наситиха атмосферата на съботната вечер с красотата на своето изкуство.

В неделния ден домакините от Сливенската братска група заведоха участниците по местата, където преди 85 години Учителя за първи път е извел своите ученици на излет сред природата. Усетихме спокойствието на „магнетичната полянка“, където по спомените Учителя ги е накарал да полежат, за да възобновят силите си. Някои дори заспяха в слънчевия предиобед.

Слънцето огряваше склоновете на Стара планина, когато участниците се приготвиха за слизане.

записал С. Балтова

Дванадесет молитви за децата ми

Катя СТОИЛОВА

Едно болно момиченце, на възрастта на дъщеря ми, което кара прозореца да звънка, когато произнася р, рисува майка си като слънце, баща си като луна, сестра си – звезда, бабата – дъжд. Питам я къде е тя. „Аз съм онова малко коте на земята, което гледа към тях и им се радва.“

Едно болно момче, на възрастта на дъщеря ми, качено върху купчината чакъл, е разтворило ритуално ръце към върховете на Родопите, гледа се със слънцето и пее. „Бело съм, бело юначе, цело съм свето йогрело...“. То рисува грозното пате – лебед и мелачка за месо...

Детето, на което трудно ще познаеш пола, дребно, остригано и сополиво, със струпеи по лицето и кривоогледи очи знае само да протяга ръка за „папу-у“. То не прави разлика между училище, църква и пазар. Не рисува. Изхвърлено от лудата си майка в контейнер, отглеждано от баба си – алкохоличка, Вчера протегна ръка... да ме прегърне. Отнесох си в къщи бълха и най-скъпата целувка.

Детето, за което се предполагаше, че не може да говори, прави по белия лист двойки. Вместо къща, човек, птица, слънце, Вместо името и годините си. Двойки, които аз дорисувам на лебеди. Гледа ме озадачено. Белият лист е шапка на факир. На другия ден чака на Входа, гледа право в мен и заявява: „Искам да рисувам червен петел!“

Най-голямото момче на католиците, дето живеят в обора на бившия краварник, се оказва живо. Сред толкова бой с камъни от баща си, умът му е безпогрешен и бърз като дива котка. Откакто спечелих доверието му идва често и докато рисува черни дървета с кафяви ябълки, ми разказва разни истории. Като тази как връзва пияния си баща с въже и го налага. Знам, че ме лъже....засега.

Момчето с големите маслиненни очи има само баща. В неделя, когато го вземат от пансиона, се приютяват в църквата на сектантите. В понеделник на развален български се опитва да ме увери, че червеновиолетовото стафилоково петно на бузата му е дамга от бесовете. Как да му обясня, че е невинен, без да обидя някого?....

Семейството на клошарите, които на шега наричаме Зрънкови, родители на девет деца – Жулиетките, наистина имат дете Жулиета. С боси крака, тя се катери по канавката, триумфално лепи на челото си дъвката и щрака с пръсти. Руса е и къдрава, предполагам, ако вземе да се изкъпе. Добре, че няма далавера да врачуваш на себе си, иначе как щеше да има щастливи цигани.

Девоичето с най-българско име, бялото, синеоко и русо ангелче, се усмихва беззъбо, докато ми показва рисунка с мишка, която гони котки. После ми разказва поредната си фантазия как някой я отвлича, за да я обича. Щях да стана с един сантиметър по висока, само да можех да ѝ повярвам!

Момичето, което носи името на дъщеря ми и е родено в един ден с нея може да ти разкаже всичко за производството на водка в домашни условия в Москва, за котировките ѝ на пазара, за нелегалното пресичане на граници. В годината, когато взе решение да е като всяко дете – слаба и доверчива, влезе в лудницата от....несподелена любов.

Дъщеря ми, която родих на Архангелов ден, обича да си пее в банята. Тя пише стихове за слънцето. Като много мъничка я уципа мравка и тя захлипа: „Мамо, мани, боли!“ Дъщеря ми побързо от мен разбра, че никои не може да те отмени в болката.

Дечицата ми, които загубих, идват нощем да ги кърмя. Някой ден, когато съберат смелост да се родят, ще съм спокойна за света, в който ще ги оставя.

Цветана Качериаска е родена и живее в гр. Троян. Учителка по български език и литература. В момента работи като библиотекар. Автор е на шест книги с поезия, на една с есета и също е съавтор на една книга. Нейни творби са публикувани в сборника „Гласове от Балкана“ и в алманаха „Женски светове“. Член е на Съюза на независимите български писатели в София.

Доброто всеки ден поливате с любов,
закриляте на сянка,
загръщате от суховеи.
Отгаждате доброто бавно.
Да вкусат от плода му
често не дочакват.
Доброто дава плод
след нас.

Там... ..някъде – между хаоса и
хармонията,
между светлината и мрака,
между доброто и злото,
между нищото и нещото –
там... ..някъде
минава животът –
по нишка над бездната.
Премини го красиво,
внимателно
и естествено!

Любовта е най-трудно постижимата
хармония на човека със света.

Бог не чува земните ни прищевки, но
узнава духовните ни стремежи.

Бог е Любов, а светът страда от
безлюбие.

Животът ни предлага винаги две чаши –
едната с еликсир, другата – с горчилка.
Мъдрецът, като пие от горчилката, спомня
си за елексира.

Най-често оценяваме човека,
като претегляме тъмната му страна.
Цената на човека е в светлата му същност.
Другото са сенки.

ТРИСТИШИЯ

Жела НИКОЛОВА

Капе капчукът.
Едва набола трева
пророни съза.

Уличка. Луна.
Дреме куче, вехтошар,
прегърнал котка.

Роса и роза.
Наметна шал Луна
и скри Лица си.

Изви се буря.
Поточето бълбукна
и изпао листа.

Лястовицата
сви гнездо под стрехата -
капан за котки.

Врѣх надигна стан.
Дъга прегърна облак.
Изблик на екстаз.

Блуждаят сенки.
Върба провеси клони
и отпи роса.

Блести Зората.
Небето се загърна
с розови пера.

Люшна се рѣжта.
Мак разпери крила
и затаниува.

Полетя орел.
Пробуди се Зората
и го улови.

Златни вихрушки
над побеляла Луна.
Пръстен за обич.

Бели облаци
над огнено езеро.
Самодивски баа.

Разкъсания
шлейф на пяната обви
с любов скалата.

Протеините

Есенциални аминокиселини: Изолевцин, Левцин, Лизин, Метионин, Фенилаланин, Треонин, Триптофан, Валин (у деца – и Хистидин, Аргинин)

Откъде получавате протеини? Набавяте ли си достатъчно незаменими аминокиселини? Това са двата въпроса, които вегетарианецът чува най-често.

Тези основни градивни елементи на тялото изграждат основната структура на организма, тъй като са най-важната съставка на мускулите, кръвта, кожата и всички вътрешни органи. Около 17 % от теглото на човешкото тяло е от протеините.

Химичен състав

Всеки протеин е изграден от променлив брой аминокиселини (от няколко до няколко хиляди), свързани в дълга верига. Аминокиселините са като „тухлички“, от които е построена „сградата“ на протеините.

Сила на използване на протеините

В стомаха протеините са атакувани от пепсина – един ензим, който причинява накъсване на връзките между аминокиселините. По-късно в тънкото черво панкреатичните ензими довършват разграждането на белтъците на аминокиселини. Така освободените аминокиселини се абсорбират в тънкото черво и преминават в кръвта, откъдето се разпределят във всички части на тялото. Телесните клетки, особено чернодробните, използват аминокиселините да образуват собствените протеини на организма.

Есенциални аминокиселини

Всички протеини в природата са образувани основно от 20 вида аминокиселини, които се комбинират в различен брой и ред и създават огромното многообразие от протеини.

Има 8 аминокиселини (10 при деца

Протеини в някои храни

храна	съдържание на протеини в 100г.	К-во храна, което доставя препоръчаните 52,5 г. дневно
соя (сухо в-во)	37	142
сурова леща	28	188
сурови фъстъци	26	202
слънчогледови семки	23	228
бадеми	20	263
суров нахут	19	276
овес	17	309
пълнозърнест хляб	14	375
сурови макарони	13	404
пшеница	10,4	505
бял хляб	10,3	510
царевица	9	583
ориз	7	750
грах	5	1050
люцерна	4	1313
гъби	2,09	2512
картофи	2,07	2536
домати	1,2	4375
лук	1,16	4526
сушени смокини	3,1	1694
авокадо	2	2625
череша	1,2	4375
портокал	0,9	5833
кисело мляко	3,5	1500
краве мляко	3,3	1591
извара	13,7	383
яйца	13	404
прясна мерлуза	19	276
пилешко месо	21	250
телешко месо	20	263
свинско месо	18,3	287

Из книгата „Наслади му се“

Автор: Д-р Хорхе Панплон, д-р по медицина, хирург, гастроентеролог, диетолог

Дневни нужди от протеини според възрастта

възраст	грама
0–1 години	13–14
1–3 години	16
4–6 години	24
7–10 години	28
Юноши 11–24 г.	45–58
Зрели мъже	63
Девойки 11–24 г.	46
Зрели жени	50
Бременни жени	60
Майки кърмачки	65

та), наречени есенциални, които трябва винаги да присъстват в храната, тъй като не могат да бъдат създадени от организма.

Протеините, които са в плодовете, зърнените храни и зеленчуците, съдържат 20-те аминокиселини, необходими за човека, включително есенциалните. Животинските продукти всъщност се изразжават от аминокиселините на растенията. Разликата е, че животинските продукти съдържат повече есенциални аминокиселини – може да се каже, че те са по-концентрирани.

Това, от което се нуждаем, са аминокиселини, а не определени протеини, например тези на месото. Всички специалисти са на мнение, а и животът го доказва, че месото не е толкова необходимо в храненето, за да имаме добро здраве. Това е сравнително нова концепция в науката за храненето.

Ключът е в разнообразието

Животинските продукти (месо, риба, млечни продукти и яйца) са наречени пълноценни, защото съдържат всички аминокиселини, от които човешкият организъм се нуждае, в оптимално количество.

Растителните продукти са наречени непълноценни (с изключение на соята), защото в тях една или няколко от есенциалните аминокиселини липсват. Например бобовите растения са с дефицит на две аминокиселини – метионин и триптофан. В замяна на това зърнените храни и млякото са богати на тях. Следователно при комбинация на бобови растения със зърнени храни организъмът ще получи всички необходими аминокиселини и може да произведе висококачествени протеини в достатъчно количество.

Тук стигаме до феномена на допълване. Растителните храни са непълноценни сами по себе си. Когато се комбинират, като се включат различни растителни храни в едно ядене, те взаим-

но се допълват и организъмът получава всички необходими аминокиселини. Да се комбинират различни видове растителни протеини е просто и вкусно.

Лактовегетарианската диета е напълно задоволителна и онези, които я следват, не страдат от никакви липси.

Хората, които следват стриктна вегетарианска диета, също могат да се хранят добре и да приемат висококачествени протеини, подобни на тези в месото. Това признават днес учени диетолози като д-р Мигел Агилар от Висшия съвет за научни изследвания в Мадрид, д-р Джоан Сабате от университета Лома Линда в САЩ. Изисква се известно внимание и познания в науката за храненето.

Дневна нужда от протеини

Съдържанието на протеини в дневната дажба на хората от развитите страни е много по-високо от необходимото. Днес това е факт, приет от всички експерти по хранене.

Световната здравна организация препоръчва дневна доза от 0,75 гр протеини на килограм телесно тегло, което означава 52,5 гр за човек, тежащ 70 kg. Дори има автори, които препоръчват това количество да се намали на 0,47 гр дневно на kg., т. е. около 33 гр дневно за човек с тегло 70 kg.

СЗО препоръчва също калориите, получени от протеини, да са между 10 и 15 % от общото количество калории в храната. За диета от 2500 калории дневно това предполага количество 62-93 гр всеки ден, а за диета от 2000 калории – между 50 и 75 гр.

Деца и бременните жени се нуждаят от повече и по-качествени протеини.

Подбрали: *Виолета Денева, д-р Св. Баатова*

Комбинации, които доставят качествени протеини

Мляко и млечни продукти със зърнени храни

Мюсли с мляко

Овесени ядки с мляко

Ориз с прясно сирене

Хляб с извара

Зърнени храни с бобови

Ориз с леща

Ориз с грах

Пшенични или овесени ядки с нахут

Ориз с боб

Бобови със зеленчуци

Бакла с домати

Зеленчукова супа с боб

Леща с картофи

Зърнени храни със зеленчуци

Царевица със зелен боб

Ориз със зеленчуци

Благодарение на явлениято „допълване“ качеството на растителните протеини се увеличава, когато те се комбинират помежду им или с мляко и яйца. По този начин растителните протеини доставят всички есенциални аминокиселини и имат биологична стойност, сравнима с тази на месото, но без неговите неблагоприятни въздействия.

РЕЦЕПТИТЕ НА ВИОЛЕТА

Коледно вегетарианско меню

Салата „ВИНЕГРЕТ“

Продукти:

4-5 средно големи сварени картофа, нарязани на малки кубченца; 2 ч. ч. нарязано на гребно кисело зеле; 1 ч. ч. сварен зрял боб; 1 буркан кисели краставички, нарязани на кубченца; 3-4 моркова, задушени на пара и нарязани на кубченца; 1 средно голяма глава червено цвекло, задушена на пара и нарязана на кубченца; 2 средно големи глави лук, нарязани на филийки.

Смесете всички продукти, овкусете със сол и черен пипер, добавете олио или зехтин, а може да заместите мазнината със соева майонеза.

*

Соеви кюфтета и кебапчета

Продукти:

1 ч.ч. пълнозърнест ориз; 200 гр. соеви гранули; 1 глава лук; черен пипер; чубрица; сол; кимион; галета.

Сварете предварително наkisнатия ориз в съотношение 1:2.5. Наkisнете соевите гранули във вряща подсолена вода за 10-15 мин. Изцедете добре гранулите и ги смесете с охладения ориз. Разделете сместа на 2 части. На едната добавете: сол, чубрица, черен пипер, лук, а на другата – сол, кимион и черен пипер. Объркайте отново добре и оформете от първата смес кюфтета, а от втората – кебапчета. Оваляйте в галета или пълнозърнесто брашно и изпържете или изпечете на фурна в подмазана тавичка.

*

Соеви шишчета

Продукти:

200 гр. соеви кубчета; 400 гр. гъби печурки; пипер; лук; кимион; черен пипер; сол; студенопресовано олио или зехтин.

Наkisнете кубчетата във вряща подсолена вода за 10-15 мин. Изцедете добре водата и добавете мазнина и подправките на вкус.

Желателно е да престоят 2-3 часа, за да поемат добре ароматите. След това опитайте и ако е необходимо, добавете още от подправките. Гъбите се бланшират леко, може цели или нарязани на тънки ивички. Пиперките се нарязват на квадратчета 2 см, а лука се реже на малки люспи. Наредете на шишчето кубче, лукче, гъбка, пиперка; повторяйте последователността. Останалите кубчета може да направите на кебап като предварително задушите 2 стръка праз, добавете останалите гъби и кубчета, по желание сложете едро смлян лют или сладък червен пипер.

*

Пай с тиква и портокал

Продукти за кората:

2 ч. ч. типово или пълнозърнесто брашно; 1/2 ч. ч. олио; 1 с. л. настъргана портокалова кора; 3-4 с. л. портокалов сок; 3-4 с. л. студена вода.

Продукти за пълнката:

2 ч. ч. тиква – пасирана или настъргана; 1/2 ч. ч. добре измити и наkisнати стафиди; 1/2 ч. ч. натрошени орехови ядки; 1/2 ч. ч. соево мляко или сметана; 1/2 ч. ч. пчелен мед; 2 яйца; 2.5 ч. л. канела; 1.2 ч. л. бахар. Смесете маслото, брашното и кората, прибавете водата и портокаловия сок, и разбъркайте до получаване на меко тесто. Разделете го на две равни части. Разточете едната върху поръсена с брашно дъска до получаване на желаната форма и дебелина.

Пълнката – Разбъркайте меда в млякото и добавете останалите продукти и подправките.

Поставете разточената кора върху намазана тава, изсипете пълнката върху нея. Украсете с преплетени, кръстосани лентички с ширина 1 см, изрязани от останалото тесто. Изпечете в гореща фурна до получаването на златисто-кафяв цвят.

Виолета ДЕНЕВА

„Jitno Zrno“ 2/2005
 (“Grain of Wheat”)
 An re-establishment
 of the Journal „Jitno Zrno“, founded
 by disciples and followers of the
 Master Peter Deunov, published
 from 1924 to 1944

Edited by
 Georgy Stoitshev
 Maria Kissova
 Dr. Svetla Baltova
 Tatjana Jordanova
 Jivko Stoilov

address: „Jitno Zerno“
 Sofroni Vratshanski str. 5A
 Plovdiv 4000
 Bulgaria

e-mail:
jitnozerno@abv.bg
 tel.: ++359 32/665 080

ISSN 0861-427X

THE LIVING WORD

It's on me -- *Beinsa Duno* 3

ANNIVERSARY

100 anniversary of the birth of Ilia Uzunov 5

100 anniversary of the birth of Alexander Georgiev 6

THE SCHOOL

The Pentagram -- *Georgy Stojchev* 9

The ancient Vedanta way of listening-thinking-practice
 (shravana-manana-nididhisana), expressed in the Teaching
 of Beinsa Duno -- *Jivko Stoilov* 11

Christ 15

Beinsa Duno about Christ 16

Meeting Christ -- Rudolf Steiner about the second coming
 of Christ -- with comments of *Harrie Salman* 20

Love without end. Jesus speaks -- from the book
 of Glenda Green 23

THE ONENESS OF LIFE

The five images of Paradise -- *Harrie Salman* 26

PANEURHYTHMYA

The effects of practicing Paneurhythmya on the intellectual
 functions by pupils in the third class of the primary school --
dr Vanja Matanova, Deljana Dimitrova 29

THE WORLD AROUND

The campaign „Energy-revolution“
 of Greenpeace -- *Nikolaj Siurdina* 33

About the secret world of the plants -- *Kamen Jelev* 36

FIREPLACE OF THE SPIRIT

Odilenberg -- *Dr. Svetla Baltova* 39

Hiron -- *Magdalena Avgarska* 43

Will for life -- *Liz Green* 43

BOOKS REVIEWED

Bojan The magician -- *Neels vaan Sanne* 47

FORUM

The national meeting of the school-teachers in Karandila 49

POETRY

Cvetana Kocherilska 51

Jela Nikolova 52

HEALTH

The proteins 53

Culinary for vegetarians -- *Violeta Deneva* 55

Днешната цивилизация е отрицателна, с отрицателни идеи. Хората създават само разрушаващи елементи – 42-сантиметрови оръдия, торпили и др...

При съвременния строй жени и мъже държат ключа на бъдещото добро живееене. Ако ние трябва да съградим бъдещите условия, в които да живеем, могат да ги създадат добрите бащи и майки с добри мисли. Каквито са мислите на майката и бащата, такива ще се дадат и на децата. Ако имате мисли за кражба, то и децата ни ще бъдат крадци. Каквото мислим, това ще се реализира. Нашите мисли и желания непременно ще се реализират в 1, 2, 3, 4 поколения.

Христос казва: „Гдето са събрани двама или трима в мое име, и Аз съм при тях и каквото попросят, ще го имат.“ Затова се събират баща и майка и ако в името на тоя закон поискат добър син, ще го имат. И ако двама или трима души се съберат и помолят за добри свещеници, добри учители, добри управници, ще ги имат. От нас зависи да имаме добри условия в живота.

Има Божествено право, което регулира нещата в света.

Като народ, ние имаме отношение към цялото човечество и следователно – определена работа. Така е и с всеки орган на човешкото тяло.

Много народи са се изгубили поради неизпълнението на своите обещания. Така е и с всеки човек. Той се е задължил пред небето и вписано е в книгата на небето – трябва да изпълним Божественото право. И аз бих желал всички българи да имат тая разумна вяра, разумна любов и разумна правда, та те да послужат за основа на бъдещия живот на обединение. Българският народ не е живял както трябва. Българските царства едва са достигали 50-60 години, защото са живеели разединени. Сега се изисква разумно съединение между българския народ, нека се забравят ежбите.

10 януари 1915 г.

Учителя